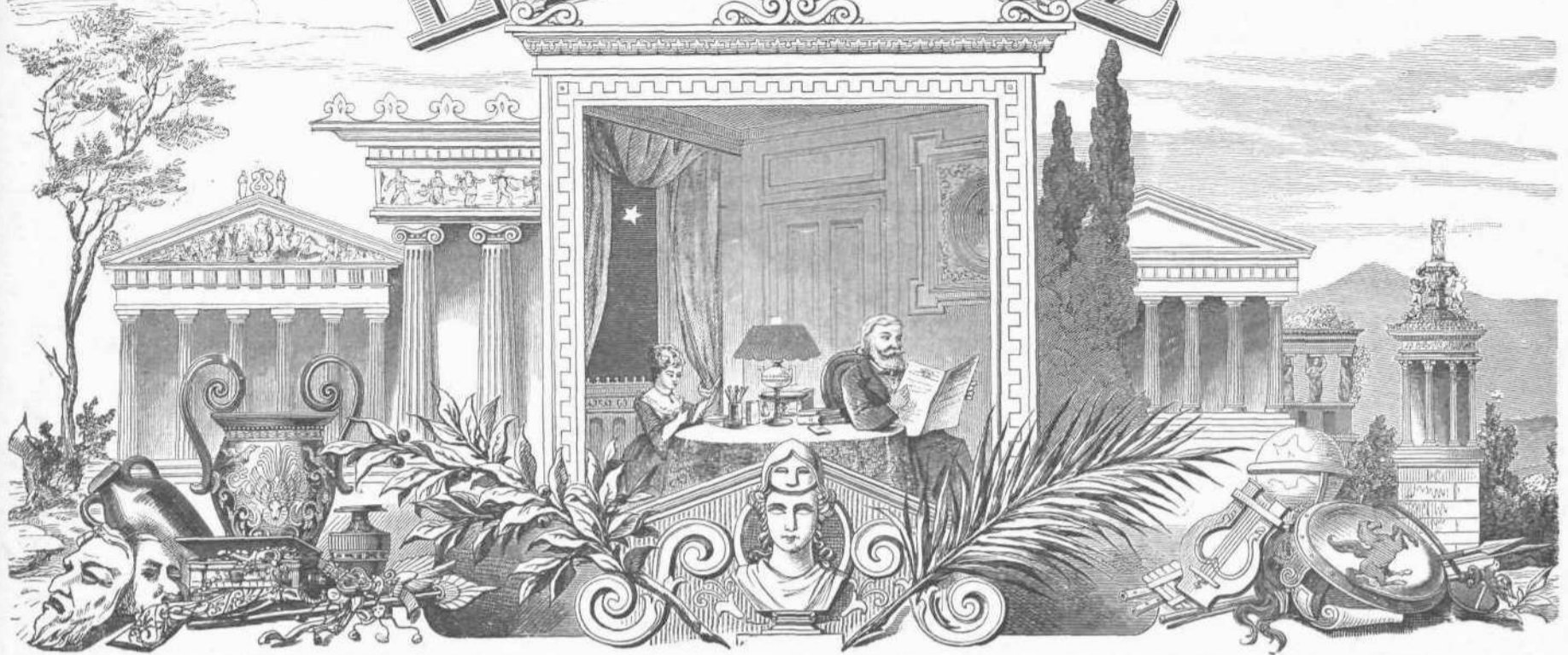

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έτος Β΄.

Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

➤ Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 113 Νοεμβρίου 1882 ➤

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χροῖόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Ἄρ. 37.

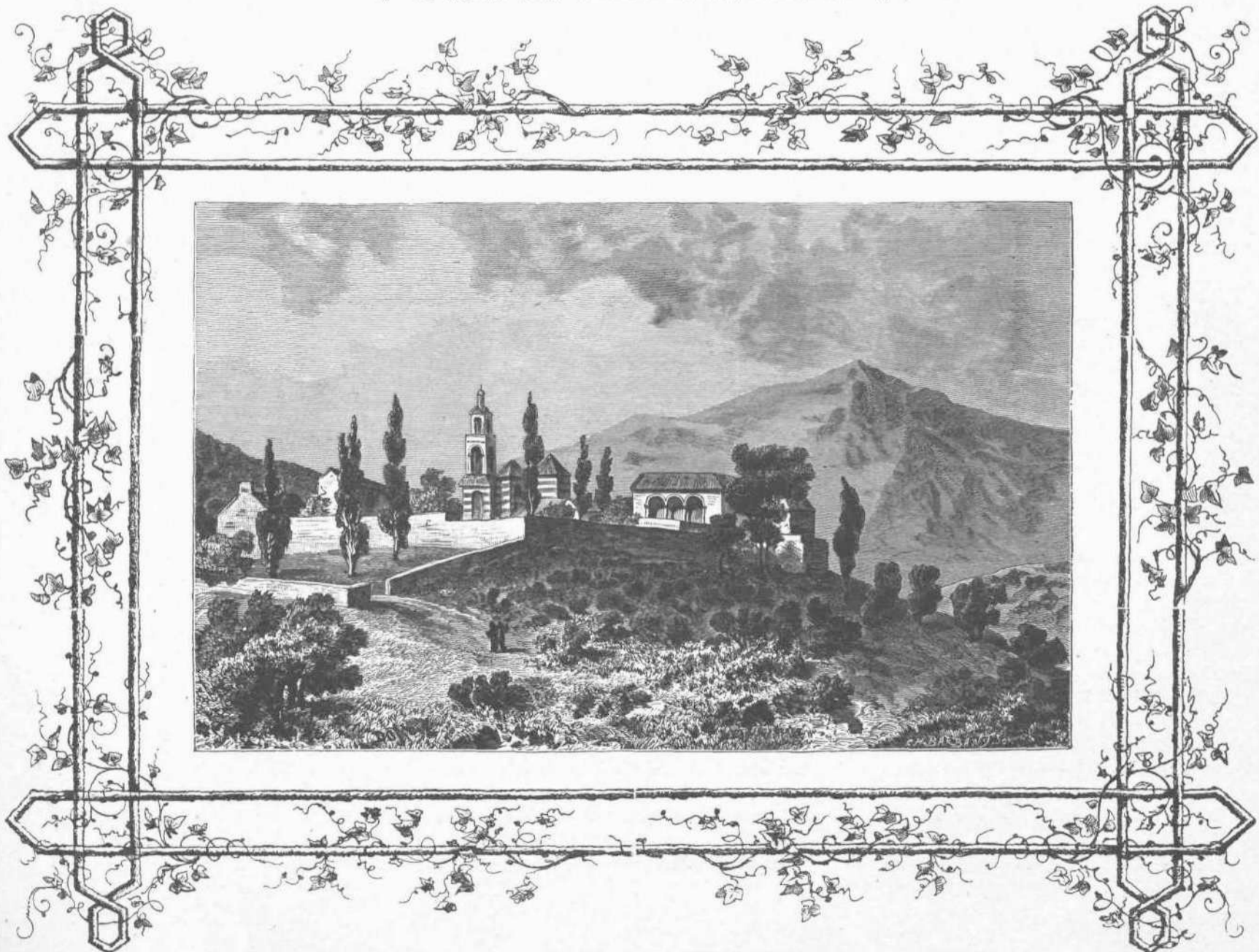
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ ἐν Ἀθήναις μονὴ τῶν Ἀσωμάτων. — Τὸ ἀνώγειον ἀριστοτέλεια. — Ὁ Βυζαντινὸς πρόδρομος τοῦ Κακαβέλλα. — Ἡ γῆσος Μαδέιρα. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης. — Ποίησις. Ἀπίθανον! Τί γὰ πιστέψω; — Αἱ ἐν Περγάμῳ ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις. — Περὶ τροχιοδρομίων. — Ὁ Μιχαὴλ Περγέν. Διάγραμμα. — Αἱ ἰατρικαὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰτίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ μονὴ τῶν Ἀσωμάτων ἐν Ἀθήναις. — Ἡ γῆσος Μαδέιρα. — Ἡ ἀκρόπολις τῆς Περγάμου. — Ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς ἐν Περγάμῳ. — Τὸ σύμπλεγμα τοῦ Διὸς. — Τὸ σύμπλεγμα τῆς Ἀθηνᾶς. — Οἰκογενειακὸς τροχιόδρομος. — Λέμβος τροχιοδρομικῆ. — Ἡ σγυκαθεδρία.

➤ Ἡ ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ➤

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ.

(Μετά εικόνας, ὅρα σελ. 193.)

Βεβαίως εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀναγνωστῶν εἶναι γνωστὴ ἡ ἐν Ἀθήναις ἀρχαία Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων, ἡ καὶ τοῦ Πετρᾶκη λεγομένη, ἥς τὴν εἰκόνα σήμερον ἀπὸ πολλοῦ ἰστογραφηθεῖσαν δημοσιεύομεν. Καὶ βεβαίως, τίς Ἀθήνησι μεταβάς δὲν ἐπισκέψῃ ἢ δὲν ἤκουσε κἄν περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ ἐπὶ τόσοῦν ὡραίας θέσεως κειμένης Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων; Τίς ἔστω καὶ ἐπὶ μικρὸν χρόνον Ἀθήνησι διατριψάς, δὲν ἀνήλθε τὸ ὠραῖον ἐκείνου τοῦ ἀρχαίου Κωνοσάρχου ὄψωμα, ὑπόθεν τόσοῦν μαγευτικῶς, πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑψοῦται ὁ γέροντος Ὑμηττός, πρὸς δυσμὰς δὲ καὶ μεσημέριαν τοσοῦτον χαριέντως τὰ ἐνδοῦρα τοῦ Φαλῆρου κύματα καταφιλοῦσι τὰς πολυκάμπτους ἀκτὰς τῆς κλασσικῆς Ἀττικῆς, καὶ οὕτω ἐνδόξως ἡμέρας τῆς ἀρχαιότητος ἀναπόδων, δὲν ἐληρημόνησε τὰς ἀρχαίας καὶ τοὺς κόπους τῆς ἑαυτοῦ ἡμέρας; ἐνδόξως δὲ λέγομεν ἡμέρας, διότι, ὡς πᾶς τόπος καὶ λίθος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔχει τὴν ἑαυτοῦ ἱστορίαν, οὕτω καὶ ἡ τοποθεσία αὕτη, ἐφ' ἧς σήμερον ἡ ἱερὰ αὕτη Μονὴ ὑψοῦται, τὸ πάλαι ἱκανῶς ἦν λαμπρὰ καὶ ἐπίσημος.

Ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης παρατάχθησαν οἱ μαχηταὶ τοῦ Μαραθῶνος ἐκ τοῦ ποδίου τῆς νίκης καὶ τοῦ θριμβίου ἐπιστρέφοντες, καὶ ἐκεῖθεν, τὰς κινήσεις τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐσκόπουον, ἐὰν τὴν πρὸς τὰ οὐκὰς ἦ τὴν πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Ἄστυ ὁδὸν τραπήσουσι. Ἐκεῖ που πέριξ, ἐνθα ἡ Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων, ἦν ἡ σχολὴ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, ἐν ἧ ἐδίδασκεν ὁ ἰδρυτής ταύτης, φιλόσοφος Ἀντισθένης, ὑπὸ τοῦς πρόποδας δὲ τούτου, περίπου ἔνθα σήμερον ἡ Ριζαρίου σχολή, μέγας ἀνὴρ τῆς ἀρχαιότητος, ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης, ἐδίδασκεν ἐν τῷ λυκαίῳ.

Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς τὸ πάλαι ἦν τὸ τοῦ Πραξιλέου ἱερόν, τὸ λεγόμενον Κωνοσάριον, καὶ οὐ ῥῆτὴν ὁ Πανσάνης ποιεῖται μνείαν*) ὑψοῦται σήμερον ἡ Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα τὸ ἱερόν τοῦτο ἐνταῦθα τίθειται, διότι ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἱκανὰ περισώθησαν λείψανα ἀρχαίας τέχνης, οἶον, λάρνακες, ἐπιγραφαί, στέφανοι γελυμμένοι κ. τ. λ. ἄλλα, ἢ ἐκεῖ που πέριξ ἐγγὺς κείμενα ἐν τῇ Μονῇ συνήθησαν, ἢ ἀρχικῶς ἐν ταύτῃ τῇ θέσει ὑπήρχον. Πότε ἤ Μονὴ αὕτη φθορομῆθη ὠρισμένως εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν, ὅτι ὅμως ἐστὶ ναὸς ἀρχαίος, τοῦτο πάντι που ὄφελον, ἦδη πολλῶ πρὸ τοῦ ΣΡΟΝ καὶ WHEELER (1676) ἡ Μονὴ αὕτη ὑπήρχεν καὶ περὶ ἧς ἀμφοτέρω, ὡς ἐν παρόδῳ, ποιεῖσι λόγον.

Ὁ Ναὸς τῆς Μονῆς, ὑπὸ ἀρχιτεκτονικῆν ἔποψιν θεωρούμενος, ἐστὶ κάλλιστον τοῦ Βυζαντιτικοῦ ρυθμοῦ οἰκοδόμημα. Ἡ στέγη λίαν συμμέτρως καὶ μετ' ἀρχιτεκτονικῆς ἀκριβείας τὸν τύπον τοῦ σταυροῦ φυλάσσει, ἀπὸ τοῦ κέντρου δὲ τοῦτο ἀναπετάσσεται ὁ τροχὸς, πολλὴν γὰρ ἐξέσθην τῷ ὅλῳ οἰκοδομηματι παρέχων. Εἰκόνα τῆς Μονῆς, μετ' ἀρχιτεκτονικῶν παρατηρήσεων, ἐδημοσίευσεν ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων κ. COUCHAUD ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ "Choix des Eglises Byzantines".

Ὅσον ὅμως λίαν σημαντικὴν τὴν Μονὴν ταύτην ποιεῖ, εἰσὶ αἱ χριστιανικαὶ γραφαί, (fresco) δι' ὧν ἅπας ὁ ναὸς περικομίζεται, τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρουμένου, οὕτως αἱ γραφαὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας διεσφύρασαν.

Κατὰ τινὰ ἐπιγραφήν, ἣν ἐφ' ἐνὸς τῶν τῶν

*) Ἄττ. κερ. 19'. πρλ. καὶ ΣΡΟΝ. Τομ. II. σ. 172.

τροχῶν ὑποβασταζόμενον κιονοκράνον ἀνέγνω, αἱ γραφαὶ αὗται εἰσὶν ἔργα τοῦ περιφώνου Γεωργίου Μάρκου, ὅστις καὶ τὰς γραφὰς τῆς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμίνας Μονῆς τῆς Φανερωμένης ἐγράψατο, καὶ περὶ οὗ ἱκανὸν λόγον ἐν τῷ Ἐσπερῷ ἐποιήσαμεθα, τὴν περιγραφὴν τῆς Μονῆς Φανερωμένης ποιοῦντες. (Ἐσπερος ἀριθμ. 32.)

Ἐὰν δὲ τῶν δύο τούτων Μονῶν τὰς χριστιανικὰς γραφὰς πρὸς ἀλλήλας παραβάλλωμεν, θέλομεν ἴδει, ὅτι, αἱ γραφαὶ τῆς Μονῆς Φανερωμένης εἰσὶ τελευταῖαι τῶν γραφῶν τῆς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων, εἰ καὶ τοῦ αὐτοῦ ταχίτου ἔργα εἰσὶν.

Τοῦτο δ' ἐξηγεῖται εὐκόλως, ἐταν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸν χρόνον, ὅστις μεταξὺ τῶν δύο τούτων γραφῶν μεσολαβεῖ, διότι, τὰς μὲν γραφὰς τῆς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων ἐγράψατο τῇ 1719, τὰς δὲ τῆς Φανερωμένης τῇ 1735, ὃ ἐστὶν μετὰ 16 ἔτη, ἐκ τούτου λοιπὸν ὄφελον, ὅτι, αἱ μὲν γραφαὶ τῆς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων εἰσὶ τὰ πρῶτα τοῦ Γεωργίου Μάρκου δοκίμια, αἱ δὲ τῆς Φανερωμένης τὰ τελευταῖα καὶ τελευταῖα ἐπομένως αὐτοῦ ἔργα. Ἄπορον δ' ἦμῖν δοκεῖ πῶς ἡ οὐότης τοῦ κ. DIDRON, τοῦτο διέλαθεν, ὅς, ἀπὸ Σαλαμίνας Ἀθήνησι ἐλθὼν, οὐδαμῶς πληροφορίας τινὰ περὶ τοῦ Μάρκου ἢ ἔργα αὐτοῦ εὗρεν ἠδύνατο. Τοῦ ἱεροῦ ὅμως αἱ γραφαὶ φαίνεται ὅτι εἰσὶν ἀρχαιότεραι, λυπρὸν δ' ὅτι ἤρξαντο διαρρέουσαι. Περὶ τῆς στερεώσεως τούτων ἱκανὰ ἐν Μονῇ, μετὰ τοῦ περιφώνου ἐν τῇ χριστ. τέχνῃ ζωγράφου κ. Λουδ. Θεοφίλου ὁμίλησα, ἀλλὰ δυστυχῶς, οὐδεμίαν μοι εἶπεν δύναται νὰ γίνῃ τοῦ πράγματος διώρησις ἐταν αὗται διαρρέουσιν. Ὁ ἀνω τῆς θύρας τοῦ ναοῦ εἰκονιζόμενος Ταξιάρχης κρίνεται ἔργον καλόν, μετ' ἐλευθερίας καὶ πως φυσικότητος γεγραμμένον, ὡς ἔργον δὲ τοιοῦτον ἀντεγράφη καὶ ὑπὸ τοῦ πολλὰ ἐν Ἀθήναις ἀντιγράφαντος κ. Α. Θεοφίλου.

Τὰ ἐν τῇ Μονῇ πρὸ τινος καιροῦ ὠραιότατα καὶ καλλιτεχνικώτατα ὑπὸ τοῦ Γρηγοῦ ἠγουμένου κ. Ἀρτεμίου ἐπισκοπούθησαν καὶ διοικομῆθησαν, τὰ ἀρχαία καλλιὰ ὅλως ἀνεκαίνισθησαν, αἱ σμικραὶ θύραι ὑψώθησαν, πλείονα παράθυρα ἐν ἐκάστῳ καλλιῷ ἠνοήθησαν, καὶ ἐν μὲν γραμμῇ ἅπαντα ὁμοιομόρφως παρατάχθησαν· διάφορα δὲ κηπάκια πρὸ τῆς θύρας ἐκάστου καλλιῷ, καὶ πρὸ τῆς θύρας τῆς Μονῆς φουτουβέντα, εὐχάριστον τὴν ἐν τῇ Μονῇ διατριβὴν ποιοῦσιν. Ὅπισθεν τοῦ ἱεροῦ, πύργου δίκην, ὑψοῦται τὸ ἠγουμενεῖον, ὑψηλὸν καὶ εὐάερο, ὠραῖον ἔχον ἐξίστην, ὡς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰκόني φαίνεται. Ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ πρὸς δυσμὰς, ὑπὸ σερμὸν μνημείον, ἀπαπαύεται ἐλαφρὰ ἡ κόνις νεωτέρου εὐγλώττου ἐκκλησιαστικοῦ ῥήτορος, τοῦ μεγάλου Οἰκονόμου.

Τὴν κατ' ἔτος ἐορτὴν τῆς Μονῆς, 8 Νοεμβρίου, ἐξετέλει πάντοτε ὁ πρῶτος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόφιλος, ὅς, διὰ τῆς γηραιάς αὐτοῦ φωνῆς, δὲν ἔλειπε, διὰ σμικροῦ λογιδρίου, ὡς ἦν αὐτῷ ἔθος, τοὺς γέροντας Ἀθηναίους εὐχόμενος. Ἐν μὲν τῶν ἐορτῶν τῆς Μονῆς ταύτης, καὶ ὁ ἀϊδέσιμος τῆς Ριζαρίου Σχολῆς Καθηγητῆς κ. Γεράσιμος Μαντασιδίνος, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Μητροπολίτου, τὸν βαθμὸν τοῦ Προσβυτέρου ἐδέξατο. Καίτοι καὶς τότε ἦμην, οὐκ ἦντον ζωηρῶς παρήμενοι ἐν τῇ μνημῆ μου πόσα δάκρυα ὁ σεβαστὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐδέξατο, τὴν ἱεροσύνην δεχόμενος, ὅς θραδύτερον, καὶ ἡμῶν καθηγητῆς ἐγένετο.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, παλαιὸν ἢ Μονὴ ἔθος ἀκολουθοῦσα, ἅπαντας τοὺς προσερχομένους πτωχοὺς τῆς τε πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἐστὶ, ἄρτον αὐτοῦ, τυρόν, καὶ εἴτι ἕτερον παρέχουσα.

Ὡσαύτως ἡ Μονὴ αὕτη οὐκ ἐπαύσατο ἱκανῶς

καὶ τὰ γράμματα ὑποστηρίζουσα, οὕτω πολλοὺς νέους ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ Ἀθηνῶν συντηρεῖ, καὶ ἐν τῇ Ριζαρίου Σχολῇ, ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ, καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἱκανοὺς νέους ἐξπαίδευσεν.

Ὁ νῦν ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν ἐστὶ λίαν σμικρὸς, μόλις περὶ τοὺς δέκα, ὧν γνωστός καὶ ἀγαπητὸς τοῖς πέριξ ἐπὶ γερουτικῇ ἀφελείᾳ, ὁ Ἱερομόναχος Παπᾶ Ἰάκωβος. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τὴν Μονὴν ἀφορῶντα, ἦδη ῥητέον τινὰ περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν ἀγγέλων ἢ τῶν ἄλλως καὶ οὐρανίων Ἀσωμάτων Δυνάμεων λεγομένων.

Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζει ταύτην Ὑναξίν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων. Ἡτοι ἐορτὴν πάντων τῶν ἀγγέλων, (festum omnium Angelorum) ἦν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, ἡ μὲν ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ ἐορτάζεται τῇ 8 Νοεμβρίου, ἡ δὲ δυτικῇ τῇ 29 Σεπτεμβρίου.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη τῶν ἀγγέλων, ἐστὶ μία τῶν ἐορτῶν, τῶν λίαν θραδύων ἐν τῷ κύκλῳ τῆς χριστιανικῆς ἐορτολογίας καθιερωθεισῶν· διότι, εἰ καὶ ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ μεγάλου ἀπαντοῦμεν ἦδη τὸν πρῶτον ναὸν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν (Μιχαήλιον*) εἰς δὲ πλείστα ἀγιογραφηθεῖσαι καὶ θαύματα εἰς τὸν Ἀρχιστρατήγον Μιχαήλ ἀπεδίδοντο, θραδύτερον δὲ Ἰουστινιανὸς ὁ πρῶτος, ἐξ εἰς τὸν Ἀρχιστρατήγον Μιχαήλ ναοὺς ἀνήγαγεν,**) οὐκ ἦντον, πρὸ τοῦ θ'. αἰῶνος ἡ ἐορτὴ αὕτη δὲν ἦν καθολικῇ ἐορτῇ ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας· τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ φόβου, ὅν εἶχεν ἡ Ἐκκλησία, μὴ οἱ χριστιανοί, τῆς μεγάλῃς τιμῆς ἔνεκα, ἦν τοῖς ἀγγέλοις ἀπεδίδον, ἐμπέσωσι τῇ Ἀγγελολατρείᾳ, ὡς τινες τότε δεινῶς εἶχον ἐμπέσει.

Ὅσοι, πιστεύοντες ἦν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ἐκτίσθη ὁ κόσμος, ἢ ὅτι ὁ νόμος ὑπὸ ἀγγέλων ἐδόθη ἢ ὅτι ὁ κόσμος, αἱ χθῶραι, τὰ ἔθνη καὶ τέλος οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ ἀγγέλων χειραγωγούνται, τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην διδασκαλίαν ῥητικῶς μάστιχα ἐν τῷ ποιεῖν τοῦ Ἐρμᾶ***) ἀναγνωσκοντες, πρὸς δὲ εὐρίσκοντες τοὺς ἀγγέλους Θεοὺς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὀνομαζομένους, τοσοῦτον ταῦτα πάντα παρατήρουν καὶ διέστρεφον, ὥστε, τοὺς μὲν ἀγγέλους ἐλάτρευον ὡς Θεοὺς, ἑαυτοὺς δὲ οὐχὶ πλέον χριστιανούς, ἀλλ' ἀγγελικούς ὀνομαζον.†) Ἡ αἴρεσις αὕτη ἐδέσποζεν, καὶ ἐπὶ πολλοὺς παρέμεινε αἰῶνας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Φρυγίας καὶ Πισιδίας, δι' ὃ περὶ τὰ μέσα τοῦ δ'. αἰῶνος, (364) ἐδέξατο ὅπως συγκροτηθῇ μεγάλη τοπικὴ σύνοδος ἐν Αἰουδαίᾳ, τῇ πρωτεύουσά τῶν ἀνωτέρων ἐπαρχιῶν, καὶ διὰ τοῦ λ'. κανόνος αὐτῆς, ὡς ἀποκριθῆ καὶ ἀναθεματιστῆ τοὺς τοιοῦτους, ὡς ἐγκαταλιμπάνοντας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ὄντων τῶν Θεοῦ, καὶ εἰδωλοῦς προσελθόντας· τοῦ φόβου ὅμως τούτου ἐξαφανισθέντος, ἡ Ἐκκλησία λαμπρῶς τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων ἐθέσπισεν, καὶ γενικὴν ἐορτὴν τῆς καθόλου Ἐκκλησίας διέταξεν.

Ὁ ἐπιθυμῶν ἐκτενέστερον ὡ ἀναγνώστη περὶ τῶν ἀγγέλων, περὶ τῶν λειτουργιῶν, τάξεως, καθήκοντων, ὀνομάτων καὶ διαρρέσεως τούτων, δύναται νὰ εὕρῃ ταῦτα ἐν τοῖς συγγράμμασι, τοῖς εἰς Διονύσιον τὸν Ἀριστοπαγίτην ἀποδιδόμενοι.††) Πρῶτος δὲ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἐπὶ τῶν συγγραμμάτων τούτων ὡς τὰ πολλὰ στηριχθεῖς, τὰ περὶ τῆς φύσεως καὶ

*) Σωζόμ. Ἐκκλ. ἱστ. ἐκδ. II. κεφ. 3.
**) Προκ. περὶ τῶν οἰκῶν. τοῦ δεσπ. Ἰουστ.
***) Ἐρμᾶς Ποιμ. Ἐκδ. Migne. Τόμ. 2. σ. 928.
†) Ἐπιφ. περὶ αἱρέσεων.
††) Περὶ οὐρανόου Ἱερραρχίας κεφ. ζ'.

τῆς οὐσίας τῶν ἀγγέλων ἐδογματίσεν, ἐστὶν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.**) Λμ.

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ.

(Μεταφράσις ὑπὸ Ὁρφῆος Ματαράγκα.)

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ρούβενος διατρέχων τὰ πέριξ τῆς Μαδρίτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μοναστήριον ἔνθα παρετήρησεν οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως εἰς τὸ μέρος τοῦ πτωχικοῦ καὶ ταπεινοῦ χοροστασίου πίνακα ὅστις ἐνέφανεν ἔκτακτον μεγαλοφυῖαν. Ἡ εἰκόνα αὕτη παρίστανε τὸν θάνατον μοναχοῦ.

Ὁ Ρούβενος προσκαλέσας τοὺς μαθητὰς του τοῖς ἐδείξε τὸν πίνακα καὶ ἅπαντας συμεμερίσθησαν τὸν θναυμασίον του.

Ἐκεῖ τὶς ἄραγε νὰ ἦεν ὁ ἐκπονήσας τὸ ἔργον τοῦτο; ἤρωτησεν ὁ Βανδύκ ὁ εὐνοούμενος μαθητῆς τοῦ Ρούβενος.

— Ὅνομά τι ἦτο γεγραμμένον κάτωθεν τοῦ πίνακος, ἀλλὰ τίς ἐπιμελῶς τὸ ἐξήλειψεν, ἀπεκρίθη ὁ Βαν-Τούδεν.

Ὁ Ρούβενος ὑποχρώσας τὸν ἠγουμένου ὅπως ἔλθῃ καὶ τὸ ὁμίλησῃ, ἤρωτησε τὸν γηραιὸν μοναχὸν τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνη, εἰς δὲ ὠφέλιε τὸν θναυμασίον του.

— Ὁ ζωγράφος δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ἀπέθανε! ἀνέκραζεν ὁ Ρούβενος, ἀπέθανε! — Ναι, καὶ οὐδέ τις τὸν ἐγνώρισεν μέχρι τοῦδε, οὐδέ τις ἐπανάλαβε μετὰ θναυμασίῳ τὸ ὄνομα του, τὸ ὅποῖον ὠφέλιε νὰ ἦεν ἀθάνατον καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου θὰ ἐξηλείφετο ἴσως τὸ ἴδιόν μου.

— Καὶ ὅμως, προσέθηκεν ὁ καλλιτέχνης, μετὰ εὐθουοῦς ὑπεροφίας, καὶ ὅμως, πάτερ μου, εἰμαι ὁ Παῦλος Ρούβενος.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὄφρον τοῦ ἠγουμένου πρόσωπον ἐνεψυχώθη ὑπὸ ἀγνώστου θερμότητος, οἱ ὄφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν, καὶ προσήλωσαν ἐπὶ τοῦ Ρούβενος βλέμματα ἐμφανίοντα ἀνωτέρων τῶν περιεργίας, ἀλλ' ἡ ἔξαρσις αὕτη δὲν διήρκεσεν εἰμὴ ἐπὶ στιγμήν.

Ὁ ἠγουμένος ἐταπεινώσας τοὺς ὄφθαλμούς, ἐσταύρωσεν ἐπὶ τὸ στήθος τοὺς βραχίονας τοὺς ὁποῖους εἶπε ἀνοψίως εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς στιγμήν ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπανάλαβε ὁ καλλιτέχνης δὲν ἀνέκει πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Τὸ ὄνομά του πάτερ μου, τὸ ὄνομά του;

— Ἀς ἠδυνάμη νὰ τὸ φανερώσω εἰς τὸν κόσμον, ἄς ἠδυνάμη νὰ τὸ παράσχω τὴν ὠφειλομένην αὐτῷ δόξαν.

Καὶ ὁ Ρούβενος, ὁ Ζάκας, ὁ Βαντούδεν, ὁ Ζορδάνος οἱ μαθηταὶ του, ἢ κάλλιον εἰπεῖν οἱ ἀντιζήλοὶ του, περιεκύκλουν τὸν ἠγουμένον καὶ ἐπιμύοντες τὸν παρακλῶνον ὅπως τοῖς ὀνομάσῃ τὸν καλλιτεχνήσαντα τὸν προκείμενον πίνακα.

Ὁ ἠγουμένος ἔστρεψεν, ἰδρῶς ψυχρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου του ἐπὶ τῶν κατεσκλημοῦν παρεῶν του, τὰ δὲ χεῖλη αὐτοῦ συνεχέλλοντο, ὡς εἶτομα ὡ ἀποκαλύψαι μυστήριον ὑπερ οὗτος καὶ μόνος κατείχεν.

— Λοιπὸν ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του; ἐπανελάθεν ὁ Ρούβενος.

Ὁ ἠγουμένος ἐποίησε διὰ τῆς χειρὸς του σχῆμα ἐκφραστικόν.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν, κακῶς μ' ἐνοήσατε. Σὰς εἶπον ὅτι ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνης ταύτης δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διὰ τοῦτου ὅμως, δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω ὅτι πραγματικῶς καὶ ἀπέθανεν.

*) Ἰωάν. Δαμασκ. Περὶ ὀρθοδόξου πίστεως, Βιβλ. II. κεφ. γ'. Ἐκδ. Migne. Τόμ. 94. σελ. 865.

— Λοιπὸν ζῆ ζῆ; ὦ! φανερώσατε αὐτόν, γνωρίζατε αὐτόν εἰς ἡμᾶς.

Ὅσοις ἠρνήθη πρὸ πολλοῦ τὰ τοῦ κόσμου εἶνε κακλαισμένοι ἐντὸς μοναστηρίου, εἶναι ἦδη μοναχοί.

— Μοναχός; καὶ εἰς ποῖον μοναστήριον; οὗτος πρέπει νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἐταν ὁ θεὸς προικίσει ἄνθρωπον τινὰ διὰ μεγαλοφυῖας, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν πρέπει νὰ ἐνταφιάζῃται ἐν τῇ ἐρημίᾳ· ὁ θεὸς τῷ ἐδοκεν ἀποστολῆν ὑπερέτερον πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν. Εἶπάτε μοι τὸ μοναστήριον εἰς ὃ εὐρίσκαται, θέλω ὑπάγει νὰ τὸν ἀποσπάσω δεικνὺν αὐτῷ τὴν δόξαν ἧτις τὸν περιμένει, ἐὰν δὲ ἀρνήθῃ θέλω ἐνεργῆσαι ὅπως διαταγῇ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἀγίου πατρὸς τοῦ Πάπα νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν κόσμον, ἐπαναλαμβάνων καὶ πάλιν τὸν ἑαυτοῦ χρωστήρα.

— Ὁ Πάπας μὲ ἀγαπᾷ πάτερ μου, ὁ Πάπας ἦ ἀκούσῃ τῆς παρακλήσεως μου.

— Δέν σοι λέγω οὕτε τὸ ὄνομα του οὕτε τὸ μοναστήριον εἰς ὃ κατέφυγον, ἐπανελάθεν ὁ μοναχὸς μετὰ τόνου.

— Ὁ Πάπας θέλει σε διατάξει, ἀνέκραζεν ὁ Ρούβενος.

— Ἀκούσατέ με εἶπεν ὁ μοναχός, ἀκούσατέ με διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ· πιστεύετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος πρὶν ἢ ἀπαρνηθῆ τὴν δόξαν καὶ τὴν τύχην, δὲν ἐπάλασεν ἰσχυρῶς καθ' ὁμοίας ἀποφάσεως; πιστεύετε ὅτι τῷ ἔλειψαν πικραὶ ἀπάται, κληραὶ θλίψεις δι' ὧν ἀναγνώρισεν ἐπὶ τὴν τύχην, δὲν ἐπάλασεν ἰσχυρῶς καθ' ὁμοίας ἀποφάσεως; πιστεύετε ὅτι τῷ ἔλειψαν πικραὶ ἀπάται, κληραὶ θλίψεις δι' ὧν ἀναγνώρισεν ἐπὶ τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς δὲν εἶναι ἡ ματαιότης, ἀφετέ τον λοιπὸν ὡ ἀποθνήσκον ἐν τῷ ἀσώλῳ τὸ ὅποῖον εὖρον ἐναντίον τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀπειθείας του. Ἄλλως αἱ προσπαθείαι σας εἰς οὐδὲν ἢ ἀπέληγον, εἶνε πειρασμός καθ' οὗ θὰ ἀνεδεικνύετο νικητής, ἐπανελάθεν ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, διότι ὁ θεὸς δὲν θέλει τοῦ ἀποσύρει τὴν βοήθειάν του, ὁ θεὸς ὅστις ἐν τῇ εὐσπλαχνίᾳ του ἤξισσε νὰ τὸν καλέσῃ πρὸς ἑαυτὸν δὲν θέλει τὸν διώξῃ ἐκ τῆς παρουσίας του.

— Ἀλλὰ πάτερ μου ἀπαρνεῖσαι τὴν ἀθανασίαν.

— Αὕτη εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος. Ὁ μοναχὸς κατεβίβασε τὴν κουκούλαν του ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ μετέβαλεν ὁμιλίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ρούβενος εἰς ἐπιμένη περισσύτερον.

Ὁ περιφώνος Φλαμανδός ἐξήλθε τοῦ μοναστηρίου μετὰ τῆς λαμπρᾶς ἀκολουθίας τῶν μαθητῶν του καὶ πάντες ἐπέστρεψαν εἰς Μαδρίτην βεμβάδοντας καὶ σιωπηλοί.

Ὁ ἠγουμένος εἰσελθὼν εἰς τὸ καλλιὸν του ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματός του ὑπερ τῆς ἐχρησίμου ὡς κλινῆ καὶ ἀπέβαινε πρὸς τὸν Θεὸν διάπτρον προσευχῆν.

Κατόπι συνήρῳσε χρωμάτα, χρωμάτα καὶ ἕνα ὀκρίθαντα κείμενον ἐν τῷ καλλιῷ του καὶ τὰ ἔρριπεν εἰς τὸν ποταμὸν ὅστις διήρκετο ὑπὸ τὰ παράθυρα του. Ἐπὶ τινὰ χρόνον κατηφῆς παρείχε τὸ ὄψωρ, τὸ ὅποῖον παρέρρεε μεθ' ἑαυτοῦ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα.

“μου και του καλού μου διδασκάλου, επίσταμαι πώσας σπιθαμάς έχει το βάθος της θαλάσσης και τα θεμέλια του ούρανου και της γης, γινώσκω και τα κινούμενα πάντα και τον αριθμό των άστέρων, και τα τέγματα των άγγέλων και άρχαγγέλων και τας λεγεώνας και μυριάδας των άγγέλων και των δαιμόνων, ουδέ τοιάδε μ' έρωτήσ, ου άζωμίτα!”

“Επονται έτεροι έρωτήσεις του δυτικού, επί των γνώσεων, εφ' αϊς έγκυαυχάται ο Παναγιώτης και εις τις ουτος μετά του αυτού θάρρους και μαθηματικής ουτως ειπεΐν άκριβείας, ως φαίνεται εν της παρεντεθειμένης αποκρίσεως περι της μεταξύ Ούρανου και γης αποστάσεως, άπαντ.”

“Απέχει δε ο Ούρανος από της γης 96 μυριάδας θεϊκάς σπιθαμάς, ή δε θεϊκή σπιθαμή, έχει σπιθαμάς ανθρώπινας δύο μυριάδας.”

“Εξαντηθέντος του δυτικού εις τας έρωτήσεις, τελευτᾷ ο Παναγιώτης διά των εξής δύο ετυμολογιών. “Εγώ έρητηνέωσας και τα δύο όνόματα, το μὲν Φράγγος, ου έφραγγελώσατε τον Χριστόν μου, το δε λατινός ου ήλαττώσατε την πίστιν.” Ταύτα, άκούσας ο άζωμίτης εθαύμασεν την ευμάρτυρον του άνδρός σοφίαν λέγων “Μία πίστις των ορθοδόξων χριστιανών!”

— Τότε ιδών ο όμορφρον τοίς δυτικοίς Βέκων ουτι ο λατινός ενικήθη υπό του Παναγιώτου, ήθέλησεν και αυτός ουη δύναμις βοηθήσαι τον λατινόν, και ήρώτησε και ουτος τον Παναγιώτην ειπών “ειπέ ήμιν, ου μείραξ Παναγιώτα, ει έχεις σύνεσιν και σοφίαν, τί έστιν το έβδομήκοντα δύο καθάλλάρια κινούνται μετά τεσσάρων βασιλέων, και υπό μιᾶς πόρτας ζώσιν και τα άρματα αυτών ουκ εισιν ει μη πέντε, έχουν δε μετ' αυτών και τρία περιόικια και ουδεις ενίκασεν αυτούς ει μη εν γεράκιν, ειπέ, ου ουτος, τί έστιν; Αποκρίσας Παναγιώτου. “Εγώ λύω το πρόβλημα τουτου, ους εν όλίγω οι γάρ παρ' ήμιν παίδες τουτου επίσταται. Έβδομήκοντα δύο καθάλλάρια ένε αι έβδομήκοντα δύο φλέβες του ανθρώπου και κινούνται μετά τεσσάρων βασιλέων ήγουν των τεσσάρων στοιχειών, αίματος, φλέγματος, ξανθής χολής και μελαίνης, και υπό μιᾶς πόρτας ζώσιν, ήγουν του στόματος, και τα άρματα αυτών εισιν πέντε, ήγουν αι πέντε αισθήσεις του ανθρώπου, θρασις, όσφρησις, άκοή, γευσις, και άφή, τα δε τρία περιόικια εισιν το τριμερές της ψυχής, ήγουν το λογικόν, το νοητικόν και το επιθυμητικόν, το δε γεράκιν ουου ενίκασε αυτούς, ο άγγελος, ο λαών την ψυχήν του ανθρώπου.”

“Αλλ' αι στήλαι του Έσπερου δεν επιτρέπουν ήμιν ίσως να εξακολουθήσωμεν αντιγράφοντας το εν τῷ Christ-College δέξονετον χειρόγραφον, άλλως τε και άρκούοντως νομιζόμεν εν των ουδε παρατεθέντων άποσπασμάτων, εθεβαιώθησαν οι ήμέτεροι αναγνώσται περι της σχέσεως του έτοιμολόγου Παναγιώτου προς τον πνευματώδη αυτου διάδοχον Κακαθέλλαν, ου τινος τα ανέκδοτα, ους μήπω, ουον ήμιν γνωστόν, γραφέντα, παρ' άλλου τινός δευτοτέρου περι τα τοιαυτα, έπεθυμούμεν να ιδώμεν εν ταις στήλαις του Έσπερου αναγεγραμμένα.

“Εν Γαλαζίφ κατά Οκτώβριον του 1882. Νικόλαος Δόσιος διδάκτωρ της Φιλοσοφίας και καθηγητής του εν Γαλαζίφ Έλληνικού Έκπαιδευτηρίου.

Η ΝΗΣΟΣ ΜΑΔΕΪΡΑ. (Μετά εικόνας, ουα σελ. 196.)

“Εν τῷ μέσῳ άπεράντου θαλασσίας έρήμου κείται ους άσαις θελκτική ή εθελής νήσος Μα-

δέϊτρα, εις την πάντα τα τον Όκεανόν διαπλέοντα πλοία, ίστωφόρα τε και άτυρόπλοια, προσεγγίζουσι, το μὲν ουως προμηθευθῶσι νέας τροφάς και πόσιμον ύδωρ, το δε ουως εφοδιάσονται διά άνθράκων τας άποθήκας αυτών. Δυσκόλως δύναται να φαντασθῆ ή άνθρωπος ώραιότεραν του κόσμου γωνίαν. Μακρόθεν ήδη ή νήσος με τα κατάφυτα αυτης όρη, ου αι κορυφαί ύψούνται φαλακρά εις τον αιθέρα, και με τας σσικίους αυτης κοιλάδας παρέχει θεάν μαγευτικήν ύσφν δε πλησιάζεις τις τοσοούτω ζωηρότερα εμφανίζονται αι θαυμασία αυτης καλλοναί. Βαθύδον προκύπτουσι και αι λευκαί οικίαι της Φουγγάλης, της πρωτευούσης της νήσου, και το επί αποτόμου θράχου ανεγερθεν φρούριον και μακρότερον επί έτέρου ύψώματος άρχαιότατον μοναστήριον. Οι δε περι την πόλιν λόφοι στέφονται υπό χαρισιστάτων έξοχικων έπαύσεων, παρᾷ τας ουόσις εκτεινούνται αι άμπελοι, αι τον γενναίον της Μαδέϊρας οίνον παραγουσαι. Οι κήποι δε με τα διάφορα άνθη και τα όπωροφόρα δένδρα των καθιστώσι την όλην νήσον αληθήν επίγειον παράδεισον.

Μόλις άράξη το άτυρόπλοιον κινήσει ζωηρά παρατηρείται εν τῷ λιμένι. λέμβοι και άκάτια, πρασίνη κεχρωματισμένα χρώματι, περικυκλούσι το πλοϊον, και οι ήμίγυμοι λεμβούχοι, ήλιοκαυμένοι και ζωηροί την ύψιν, προσκαλοῦσι διά φωνών και έκκραστικων χειρονομιων τους επιβάτας εις απόδοσιν. Τις θᾷ ήτο τούον άναίσθητος ους εις αι μη θέλη έστω και επί ώρας τινάς μόνον να πατήση το εσλογημένον εκεινο έδαφος; Τις δεν θᾷ ήθελε, έστω και επί σιτιμήν, να περιέλθη την μικράν εκεινην και υγιεινήν πόλιν, εν ή τοσοούτοι ήδη άσθενείς ουον μακροχρονίον νόσον θεραπεύαν; Εις την προκυμαίαν περιμένουσι τους ξένους ήπιοι και όνοι και μικράί άμαζαι, εν ειδει καλάθων, ουρούμεναι υπό θωών. Της άμάξης προπορεύεται συνήθως μικρός παίς προσκαλών τους διαβάτας να παραμερίσωσιν. Η πρώτη όδός, ήν άπαντᾷ τις μετά την προκυμαίαν, ειναί ουραία λεωφόρος, ήν κοινή διπλή δενδροστοιχία και περιστεφουσι εκατέρωθεν ώραιαι οικίαι προκύπτουσαι εν μέσῳ καταφύτων κηπαρίων. Η όδός αυτη άγει προς την άγοράν, εν ή ουρηθόν κεινται αι εκλεκτότεροι όπωροι και τα ώραιότερα άνθη, μάλιστα εν ωρα έαρος και φθινοπόρου, και ουου ολας σγεδόν άκούει τις τας ουρωπαϊκάς γλώσσας, προσερχούσης της πορτογαλικής. Η άγορά αυτη καθιστάται επι ζωηρότερα ενεκα των εν αυτη εις πώλησιν εκτεθειμένων καναρίων, ψιττακων και πιθήκων, οίτινες διά των μορφασμών και των φωνών των διδουσαι εις την άγοράν ολας ιδιάζοντα τύπον.

“Ο έχων τον άπαιτούμενον καιρόν να διαμείνη επί τινας ήμέρας εν Μαδέϊρα, δεν πρέπει ν' αποφύγη να επισκεφθῆ και το ενδότερον της νήσου και πρό πάντων να κάμη έκδρομάς προς τους λαμπρούς αυτης καταρράκτας, οίτινες διά μέσου πυκνοτάτης φυτείας κατέρχονται όρημητικοί εκ των ύψωμάτων και διαδρέχουσι τας ευφόρους κοιλάδας. Ένα των καταρρακτικων τουτων παριστᾷ και ή ήμετέρα εικόν, κατασκευασθεία εκ φωτογραφίας.

“Ο άπαξ επισκεφθείς τον παράδεισον τουτον θέλει θεβαιώς καθ' όλον τον βίον ανακαλεί εις την μνήμην του τας ώρας, ους διήλθεν εκει εν μέσῳ της θαυμασίας εκεινης φύσεως.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ. (Μετά εικόνας.)

“Εάν ήθέλομεν μόνον αναφέρει τα βσα έγράφησαν μέχρι τουδε περι Παλαιστίνης πολυσέλιδον έπρεπε να

σχηματίσωμεν κατάλογον. Τούον πολή ή χώρα αυτη ή άρχαία και ιστορική κινεί το ενδιαφέρον όλου του κόσμου. Τούον πολλήν παρέχει όλην τῷ ιστοριοφίλῳ και τῷ άρχαιολογούντι. Δυστυχώς όμως δι' ήμας τους Έλληνας όλα σγεδόν τα συγγράμματα ταυτα εισι γεγραμμένα υπό ξένων και εν γλώσσῃ ξενή. Έλληνιστι όδηγόν της Παλαιστίνης δύναμεθα να εϊπωμεν σγεδόν ουτι δεν έχομεν. Διά μετά πλείετας ους ευχαριστήσεως άρχόμεθα σήμερον της δημοσιεύσεως εν τῷ “Έσπερῳ” άποσπασμάτων τινων συγγράμματος πλείστου λόγου αϊτίου, το όποϊον λίαν ευμερῶς συνέγραψεν ο λόγιος κύριος Ιωάννης Φωκυλίδης εν Ιερουσαλήμ, ουτις ευμένως παραχρήσαν ήμιν τα πρωτόκεια.

“Αναμφισβήτητον ειναί ουι ουδεις δύναται καλλίτερον να περιγράψῃ χώραν ή ο κατοικῶν διαρκώς εν αυτη και τα πάντα κατά βάθος γνωρίζων και διερευνών. Κατά τουτο ή προκειμένη διατριβή υπερτερεί των εν ξέναις γλώσσαις γεγραμμένων. καθότι οι Ευρωπαίοι, οι περι Παλαιστίνης γράψαντες, ή μόνον διαδρατικώς ους περιηγηταί και υπό τας σιτιμηϊαίς μόνον εντυπώσεως έζητήσαν αυτην, ή υπό της ποιητικής αυτών φαντασίας παρασπυρόμενοι ποιήμα μάλλον ή αληθή περιγραφήν συνέταξαν, εν ου ή ήμέτερος συγγραφεύς ουτι αναφέρει το αναφέρει εις ίδίαις άντιλήψεως, δια και ή έλαχίστη αυτου σημασία έχει το κύρος της αληθείας και ακριβείας.

“Εκφράζομεν ενταυθα τῷ κυρίῳ Ιωάννῃ Φωκυλίδῃ τας ευχάς ήμων, ουως συντόμως ίδωμεν το όλον έργον εκδορόμενον προς φωτισμόν των περι Παλαιστίνης ένασχολουμένων και τέρψιν των άρεσκομένων εις τοιαυτας άναγνώσεις.

Σημ. της Διευθύνσεως. ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Πασών των περιηγήσεων ή σπουδαιότερα και πλείστον το ενδιαφέρον παντός Χριστιανού κινούσα, έστι αναμφισβήτητος ή της Παλαιστίνης. Ένταυθα ο μὲν σφοδρός ευρίσκει πεδϊον άχανές των έρευνών αυτου, ο δε ελλαθής χριστιανός άνᾷ πᾷν βήμα καταλαμβάνεται υπό αφάτου χαράς και συγκινήσεως, αυτόπτης γενόμενος των τόπων, εις ους τέως ήγγοτο επί των πετρώγων της φαντασίας του, εν ους τοσαυτα επετελέσθησαν μυστήρια, και εξ ους επέλαμψεν ή ήως του Ευαγγελικου κηρύγματος, και έγένετο ή παλιγγενεσία του κόσμου.

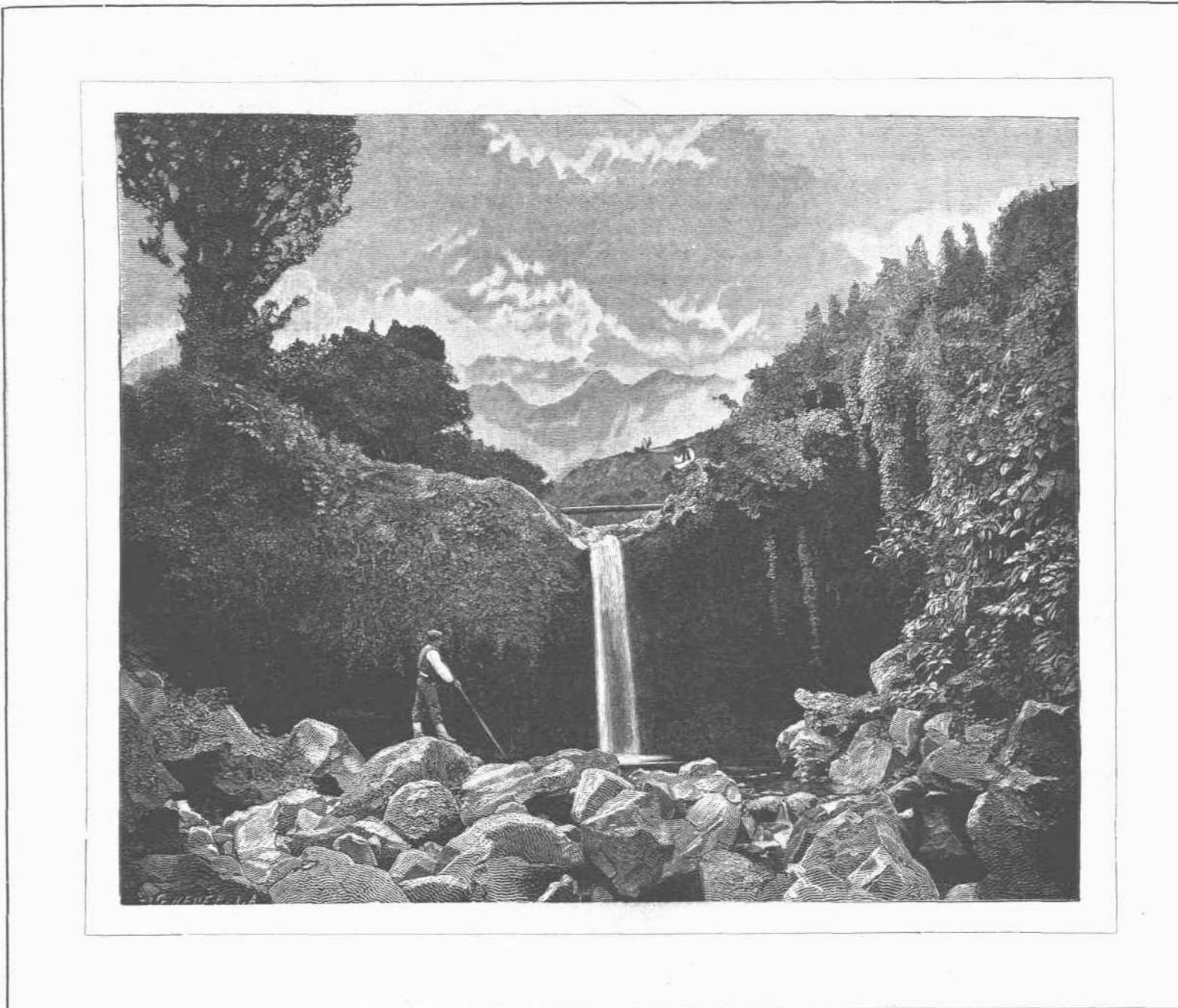
“Εκ ταύτης της χώρας έλαθον τας εμπνεύσεις των οι περι τον RENAN και STRAUSS, ουως στήσασι τας θεωρίας εκεινας τηλεβολοστιχίας κατά του χριστιανισμου, κόντευθεν δε ήντιλσε τας εμπνεύσεις ή γλαφυρά και ελλαθής του διασήμου Chateaubriand άπολογητικῆ γραφίς. Ίδου δε τί περι της χώρας ταυτης γράφει: “Εν Παλαιστίνῃ πλέον ή άλλαχου ίσως λαμβάνομεν άφορμήν να επαναλαμβάνομεν αληθώς τους εξης λόγους άρχαίου τινός. Quacumque ingredimus, in aliquam Historiam vestigium ponimus.” Περιηγουμένων ήμων εν τῷ Ιουδαίᾳ, το κατ' άρχάς, μεγάλη άνια καταλαμβάνει την καρδίαν ήμων, μεταβαινόντων ήμων από έρημίας εις έρημίαν. το διάστημα εκτεινεται άπεραντον εμπροσθεν ήμων, κατά μικρόν όμως ή άνια αυτη διασκεδάννεται και ύφιστάμεθα τρόμον μουσικόν, ουτις άντι να καταβάλῃ την ψυχήν, διδουσι θάρρος και ύψοι το πνεύμα. Ουσις παράδοξοι άποκαλύπτουσι πάντοθεν γῆν, καλλιστηγθεισαν υπό θαυμάτων. Έκαστον όνομα έγκλείει μουστήριον. Έκαστον σπήλαιον άναμνησκον το παρελθόν, προλέγει το μέλλον, εκάστη κορυφή, άντηχει έτι υπό της φωνής προσήτου τινός, μαρτυρούσι δε το θαύμα χειμαρροί άποηρανθέντες, θράχαι διερωρωτότες, και τάφοι ήμηνησφμηνοί. Η δε έρημος φαίνεται έτι ενᾷ υπό τρόμον, ειποι δ' αν τις, ουτι δεν ετόλμησε να λύση την σιγήν εξ ουου ήκροόσατο της φωνής του Αιωνίου. Τοιαυτη χώρα ουφελε πάντως, απ' αυτου του θανάτου του Ιησου να κινήση το ενδιαφέρον σύμπαντος του χριστιανικου κόσμου. Ουδέν θᾷ ήδύνατο να ψυχράνη τον ζήλον των Χριστιανών, οίτινες, κατά την μαρτυρίαν του πατρός Ιερο-

νόμου, άνθροοι συνέρροον ενταυθα, ίδίᾳ δε από του μεγάλου Κωνσταντίνου, ουότε ο Χριστιανισμός άνήλθεν επί του θρόνου των Καισάρων και ή Ιερουσαλήμ έφαινετο αναγεννηθεισα ώραιότερα και λαμπρότερα υπό την εϋλαθῆ της άγίας Έλῆνης πρόνοιαν και έπιστάσιαν.

“Εκτοτε δε, και μ' όλους τους φρικώδεις κινδύνους, ους συνεπήγετο ή περιήγησις αυτη, οι Χριστιανοί, ου διέλιπον συρρέοντες ενταυθα, ουως γονυκλιτώς προσεύχονται επί του τάφου του Σωτήρος της ανθρωπότητος. Εκπλήξιν τῷ αληθείᾳ εμπνοιεί ο κολοσσαίος αριθμός των περι-

πλέοντας τα υγρά κέλυθα των ώκεανών τε και θαλασσών, και ύφισταμένους μυριάς κακώσεως και ταλαιπωρίας, ουως επισκέψονται, ου μόνον την πόλιν ταυτην του Μεγάλου Βασιλέως εξ ης έξεληλυθε νόμος, αλλά και αυτα τα άπόπτατα της Παλαιστίνης σημεία, εν' άποποκομίσει ενταυθεν θησαυρούς γνώσεων και ανακαλύψων, τους δε ήμετέρους λογίους της Έλλάδος, ήτις σχετικώς μικρόν απέχει ενταυθεν, μερίστην επιδεικνυμένους άδιαφορίαν. Καίρος τέλος πάντων ν' αναήψουσι και οι παρ' ήμιν λογίοι εκεινοι, οίτινες εισιν ίκανοί περι τα τοιαυτα και παρ-

περι του θρους Σινᾳ, το δε του Βενιαμίν δεν δύναται να χρησιμεύσῃ ως πραγματικῶς όδηγός των Άγίων Τόπων. “Ατε δᾷ δυσκομίτου και σχοινοτενοῦς όντος, απ' αυτου έλλείπει προς ταυτας και ή περιγραφή των διαφόρου εποχῆς άρχαίων μνημείων. Την έλλειψιν ταυτην θεραπύσαι θουλόμενος, συνέταξα κατά το μέτρον των άσθενων μου δυνάμεων σύγγραμμά τι περι Παλαιστίνης πραγματευόμενος, ουν τῷ τοπογραφίᾳ και την ιστορίαν και άρχαιολογίαν αυτης πραγματευόμενος, δυνάμενον ουτω να ικανοποιήση μεν την εϋλαθῆ περιεργίαν των μακράν ευρι-

Η ΝΗΣΟΣ ΜΑΔΕΪΡΑ.

γῶν, ου αναγινώσκουεν εν τῷ καταλόγῳ του TOBLER. Ταυόν δε, ουότε ο άτυρός εκμηδενίζει τας αποστάσεις, προσεγγίζουσι προς άλλήλας τας χώρας της υφῆλιου, καθ' εκαστον ενιαυτόν πληθος περιηγητῶν τε και προσκυνητῶν συρρέουσι ενταυθα “ήτε θῆνα μελισσιών άδιανών” ουως οι μὲν ικανοποιήσονται την εϋλαθῆ αυτών περιεργίαν, οι δε ουως πλουτίσασι την φιλολογίαν του έθνους εις ο άνήκουσιν.

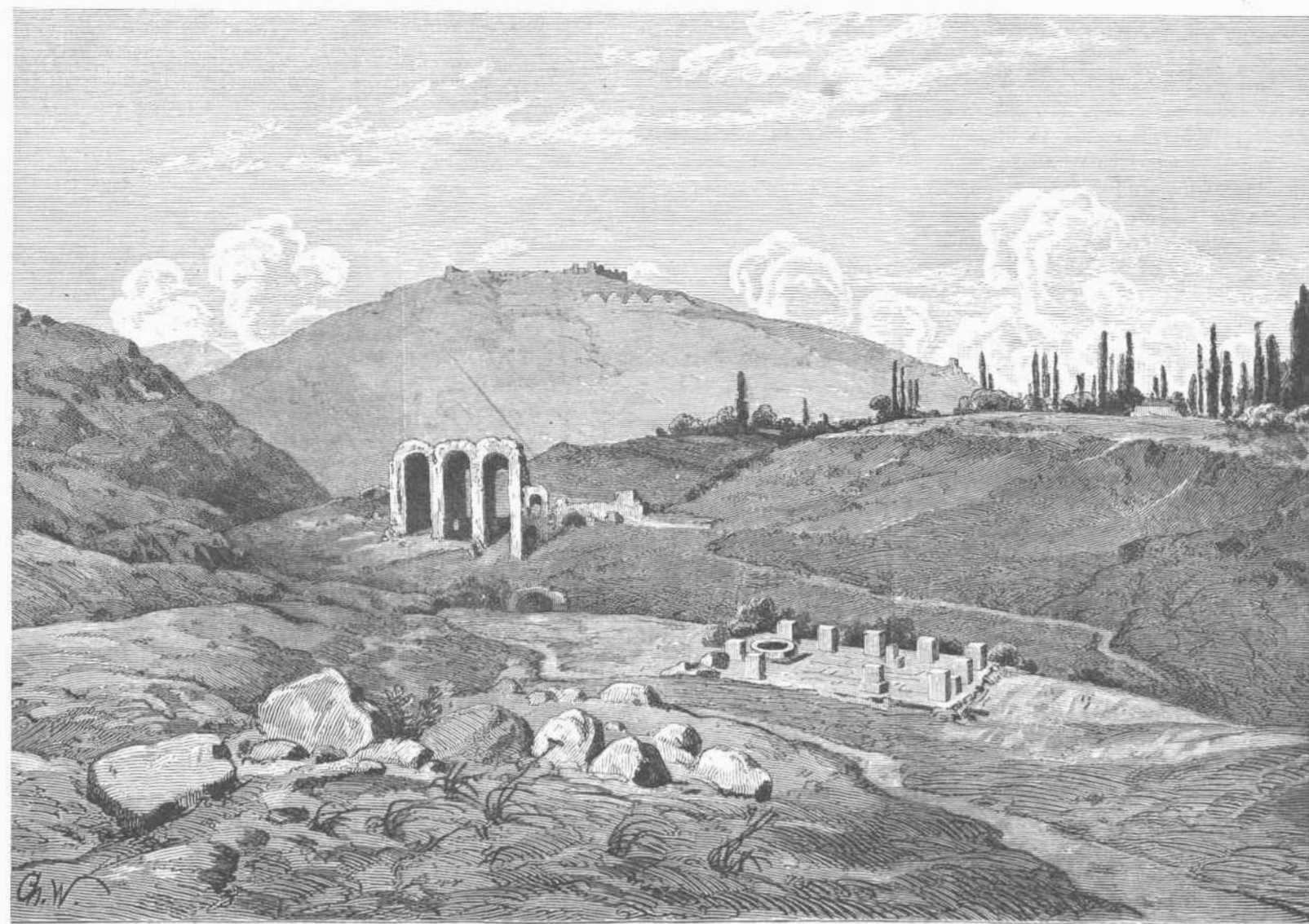
Μόνοι ήμεεις οι Έλληνες, οίτινες ουπερ πᾷν άλλο έθνος κεκτήμεθα άριδιήλστα δικαιώματα επί των τόπων τουτων, μόνοι ήμεεις λέγω, επεδείξαμεν άσύγγνωστον μέχρι τουδε όλιγορίαν προς αυτους. Ουπηρόν τῷ αληθείᾳ να ελιπέη τις ξένους περιηγητάς εξ άπώτατων χωρών, δια-

ου τοιαυτα συγγράμματα άπεκδέχεται ή νεαρά ήμων φιλολογία και άρῶνται έρχόμενοι ενταυθα τουλάχιστον φιλομαθείας ή περιεργίας χάριν.

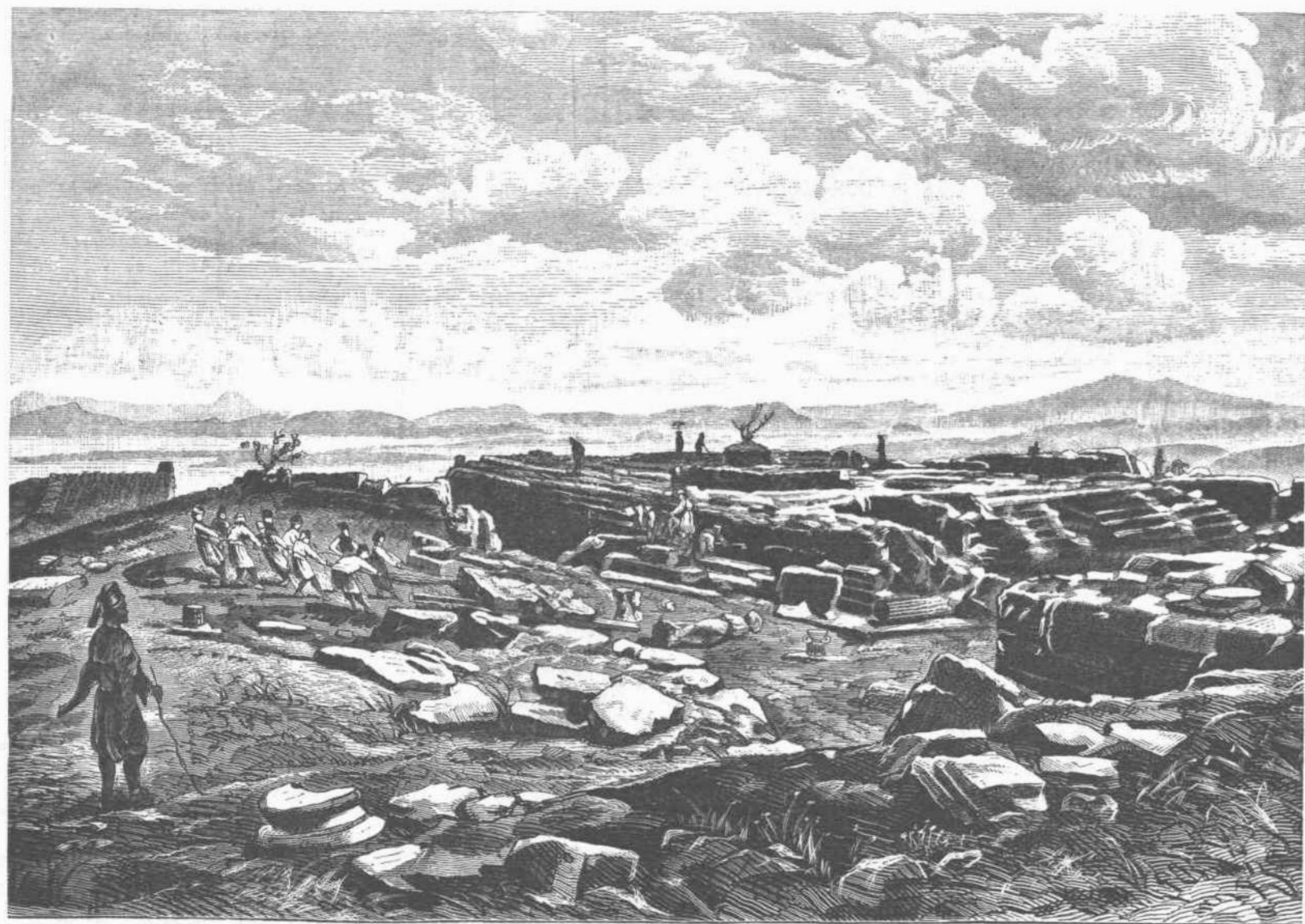
“Εκ των πρώτων οίτινες έπλουτίσαν την νεαράν ήμων φιλολογίαν διά περιηγητικῶν της Παλαιστίνης, έννοω επιστημονικῶν, έστι ο Άρχιμανδρίτης κ. Βενιαμίν Ιωαννίδης ουτις συνέγραψε το γνωστόν αυτου “Προσκυνητάριον της Άγίας Γῆς” και ο δόξαστος Ήσικλῆς Γρηγοριάδης, ου το άμείλικτον του θανάτου όρεπανον προύρωσ άφήρησεν εν νεαρᾷ ηλικίᾳ, και ουσις συνέγραψε την λαμπράν εκεινην περι του θρους Σινᾳ συγγραφήν. Και το μὲν σύγγραμμα του μακαρίτου Περικλέους πραγματεύεται μόνον

σκομένον, χρησιμεύσῃ δε τοίς ήμέτεροις περιηγηταίς και ως όδηγός.

Το σύγγραμμα τουτου, άγνωστί τιμ κριμασι, δεν ήδουνήθη μέχρι τουδε να εκδώσω. Άρκετην όμως παραμυθίαν αισθάνομαι δημοσιεύον από σήμερον εν τῷ λαμπρῷ περιοδικῷ Έσπερῳ όικην ballon d'essai άποσπασμάτα τινα εξ αυτου ουον ένεστιν έπίτομα. Δημοσίως δ' εκφράζω τας ειλικρινεις μου και μυηϊαίς μου ευχαριστίας τῷ άξιότιμῳ και λογιῳ συντάκτῃ του εν λόγω περιοδικου κ. Περιθάνουλου, ουτις πάνου ευγενώς άμα και προθύμως ανέλαθεν ου μόνον την δημοσίευσιν των άποσπασμάτων τουτων, αλλά και την καλλιτεχνικήν κατασκευήν των σχετικῶν εικόνων.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ. (Είξων Α'.)

Ο ΒΕΔΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩ. (Είξων Β'.)

ΤΟ ΣΤΗΛΙΑΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ. (Είξων Γ'.)

ΤΟ ΣΤΗΛΙΑΙΓΜΑ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. (Είξων Δ'.)

ΑΙ ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩ: ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(Μετά ἑξ εἰκόνων, ἕκαστ. 200 καὶ 201.)

Νῦν ὅτε αἱ σπουδαίταται ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις τῆς Περγάμου ἐποθετήθησαν ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ τοῦ Βερολίνου...

Μέγας ὄφελεται ἔπαινος τῆ ἀόκνη ἀρχαιοδίφῃ κυρίῳ Καρόλῳ Ὄυμαν, εἰς ἃν ἀνήκει ἡ πρωτοβουλία τῶν ἀνακαλύψεων. Ὁ Ὄυμαν, μηχανικός ἐκ τῶν δοκιμωτέρων καὶ ἑνθερμῶν τῆς ἀρχαιότητος...

Τὰ γλυπτικὰ ταῦτα ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρκούντως ἠχορηγησάμενα, ἀπετέλουν τὴν διακόσμην ἐκτεταμένου οἰκοδομήματος ἀνεγερθέντος ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῆς Περγάμου.

περὶ οὗ οἱ Περγαμηνοὶ ἐσεμνύνοντο ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἀκροπόλει αὐτῶν. (Ἢ ὅρα εἰκόνας Α' καὶ Β'.) Ἐπὶ μεγάλῃς βάσεως τριάντου μέτρων...

Ἐνταῦθα δὲν θέλομεν ἐκθέσει τὰ καθ' ἑκάστα τῶν σπουδαίων τούτων παραστάσεων, διότι τοῦτο ἴσως περιπλέξει ἡμᾶς εἰς ἐκτεταμένην ἀρχαιολογικὴν πραγμασίαν...

Τὸ πρῶτον σύμπλεγμα (εἰκὼν Γ') παρουσιάζει ἡμῖν τὸν νεφεληγερέτην Δία, τὸν πατέρα ἀνθρώπων τε θεῶν τε, ὅστις διὰ τῆς ἀριστερᾶς οὐκείας τῆν αἰγίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν πίπτει νεκρὸς γίγας...

Τὸ δεύτερον σύμπλεγμα (εἰκὼν Δ') παρουσιάζει ἡμῖν ἐν μέσῳ τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν κόρην τοῦ Διός, οὐχὶ ὡς συνήθως ποιεῖσάν ἐν τῷ δόρῳ, ἀλλ' ὀρμησάν καὶ σύρουσαν ἐκ τῆς κόμης νέον, εὐειδίᾳ καὶ περῶν γίγαντα.

πεπόντος, καταφέρει αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τὴν θανατηφόρον πληγὴν. Τρόμος καὶ ὀδύνη κατασπαράττει τὸ σῶμα τοῦ ἠττηθέντος. Ὁφθαλμοφανῆς εἶναι ἡ σχέσις τῆς παραστάσεως ταύτης πρὸς τὴν γνωστὴν παράστασιν τοῦ Λαοκόοντος.

Ἐκ τῶν δύο μεγαλύτερων εἰκόνων ἡμῶν ἡ μὲν (εἰκὼν Α') παριστᾷ τὸ ἐν Περγάμῳ ἀμφιθέατρον καὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα εὐρίσκατο ὁ θωμὸς, ἡ δὲ (εἰκὼν Β') τὰ θεμέλια τοῦ θωμοῦ τοῦ Διός, ὅπως εὐρίσκατο κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφάς.

Τῶν δύο ἄνω ῥηθέντων συμπλεγμάτων ἐπεξεργασθῆ ἡ καλλιτέχνης TONDEUR μικρὰς ἀπομιμήσεις (μῆκος μὲν 45 ἐκατοστμ. ὄψους δὲ 25) συμπληρώσας λίαν ἐπιτηδεύτως τὰ ἐλλείποντα εἰς τὰ χυρωματικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα οἱ Βυζαντινοὶ ἀνήγαγον ἐν Περγάμῳ.

ΟΙ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΙ.

(Μετά εἰκόνων, ἕκαστ. 201.)

Οἱ τροχιόδρομοι εἶναι ἐφευρέσεις νεωτέρας, μάλιστα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καταστάσας πάγκοινος. Ἐνταῦθα ἐπιτραπέζιον ἡμῖν ἐν κλίμακῳ μικρῶν φιλολογικῶν παρέχουσιν. Ὀνομάσασιν τὰ λεγόμενα velocipèdes τροχιόδρομοις μετὰ τινος ἐνδομοχθῆ, συλλογίζομενοι ὅτι ἴσως ὀρθότερον ἢ ἡτοῦ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν δίκυκλον (bicycle).

Κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ τροχιόδρομοι ἦσαν ἄπλοοι, συγκαίμενοι ἐκ δύο παραλλήλων τροχῶν ὅπισθεν καὶ ἐνὸς τροχοῦ ἔμπροσθεν ὅρον πηδάλιου ἢ ὀδηγοῦ. Βαθμῶδ' οὖν ἐγένοντο τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις καὶ οἱ τρεῖς τροχοὶ περιωρίσθησαν εἰς δύο μόνον, σήμερον τέλος τὰ εἶδη αὐτῶν ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἐγενεούθησαν, καὶ κατ' ἐκάστην ἐπέρχονται νέαι τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις.

Ἡ λέμβος αὕτη, συγκαίμενη κυρίως ἐκ δύο παραλλήλων τοποθετημένων λέμβων, εἶναι χαριστάτη τὸ σχῆμα· ὁ μηχανισμὸς τῆς καλύπτεται ὑπὸ τῶν περῶν κίνου μεγάλου, κατέχοντος τὸ ὅπισθεν τῆς λέμβου. Ἡ λέμβος αὕτη μῆκος 23 περίπου ποδῶν εἶναι ἐλαφροτάτη καὶ ὡς ἐκ τούτου κινεῖται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐν ἡμέραις ἐπορῶν πλήθος

τοιούτων τροχιόδρομικῶν πλοαρίων διασχίζουσι τὰ ἔρημα τῶν ἀμερικανικῶν λιμνῶν ὕδατα καὶ χρησιμεύουσιν εἰς τερπνοτάτην καὶ ἀναπαυτικὴν διασκέδασιν.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΡΡΕΝ.

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, καὶ ν' ἀναχωρήσω τὸ ταχύτερον. Ἔννοε δὲ ἐπὶ ἀποτυχίας καὶ τὸ ὀρολόγιόν τῆς ἐν κρηπῆ. Ἐργάζεται ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπαρκεσθῆ ἡ θέλησις γυναικὸς εἰς συντήρησιν δύο ἀνθρώπων; — Ἐπρεπε ν' ἀναχωρήσω πρὸ πολλοῦ! . . . Ἄλλὰ πῶς νὰ μεταβῶ; ἄνευ χρημάτων, ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ φίλων! Πῶς νὰ κατορθώσω τὴν ἐν τῷ κλίμῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ οὐδέποτε ἔζησα, ἐν ᾧ εἰμὶ τόσο ἄπειρος ὅσον τὸ ἀρτιγέννητον θρέψας; . . . Ἀδιάφορον! Ἢ ἀναχωρήσω, καὶ ἂν πρόκειται ἐν ὀδοιπορήσῳ ζήτησιν ἐλεημοσύνην . . . Καὶ ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνω τῆς πείνης, ἢ ἀναχωρήσω.

Τοὺς λόγους τούτους ἐπέφραξεν ἐν ἑταίρῳ τῆς δημοκρατίας ὁ πρῶτος ἐφημέριος μικροῦ τινος χωρίου ἐν τῇ πενήντῳ αὐτοῦ ὁμοτατίῳ οἰκίᾳ ἐν Διζῶνι, ἧτις ἴσως μέχρι σήμερον ὑπάρχει. Ὁ Μιχαὴλ Περρέν, οὗ ὁ μέχρι τοῦδε θῆσις ἦτο ἀπεριωρίμενος εἰς τὸ εὐεργετικὸν τὸν πλησίον, εἰς τὸ προσεγγέσθαι καὶ εἰς τὸ καλλιτρέπετον μὴ κρῶν αὐτοῦ κηπίον, εἶχεν αἴφνης ἐκδιωχθῆ ἐκ τοῦ ἀσύλου, ἔνθα ἐπὶ εἰκοσι καὶ δύο ἔτη διηγεθῆσι ἦσαν ἔρημοι καὶ γληκτικαί. Στερηθεὶς τοῦ γλίχρου αὐτοῦ μισθοῦ, καταδιωχθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ τινων τῶν πρακτόρων καὶ ὑπαδῶν τῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως, ὅσοιτος εἰς πάντας καλιτάς, ὁ πτωχὸς ἱερεὺς εἶχε περιπλανηθῆ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ποτὲ μὲν ὅπως ἀποφύγῃ τὴν φυλάεισιν, ποτὲ δὲ ὅπως προσφύγῃ εἰς τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν καλῶν τινων ἀνθρώπων, ὃν τὴν εὐγνωμοσύνην εἶχεν ἐλπίσει ἐν ἡμέραις εὐτυχιστέρας. Πρὸ ἐνός ἔτους κατόκει ἐν Διζῶνι, ἔνθα μετέβη πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, τὸ μόνον στήριγμα τὸ ὁποῖον τῷ ὑπελείφθη ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε μεταβῆ εἰς Διζῶνα ἐπὶ σκοπῶν ν' ἀνεύρῃ ἀρχαίως τινὰς φίλους τῆς καὶ ἐν τῇ ἐξῆς τῆς ἐργασίας τῶν γερῶν τῆς Βαθμῆδ' αἱ παραγγελλία τῆς ἠδύσθησαν καὶ ἐπαρκῶς ἀντεροίοντο· ἀλλ' ὅτε ὁ καλὸς ἐφημέριος, πεισθεὶς ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς, μετέβη πλησίον τῆς καὶ κατέλαθεν ἐν τῶν δύο μικρῶν ὁμοτατίων, τὰ ὁποῖα αὕτη ἐκάλει τὴν οἰκίαν τῆς, ἡ Μαγδαληνὴ ἐνόησεν ἄμεσως, ὅτι ἀνὴρ ἐν ὅλῃ τῇ ῥώμῃ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας διατελῶν πολὺ ἐκόλοῦτο οἰκονομεῖται ὡς πρὸς τὴν κατοικίαν ἢ ὡς πρὸς τὴν τροφήν. Ἄλλὰ κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἐτόλμα νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς Μιχαὴλ οὐδὲ ἔγνω ἀνησυχίας περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν. Ὁ ἀκούων αὐτὴν ἤδουσαν ἔσαν ἐργάζετο, ὁ βλέπων αὐτὴν πρεστομαίεζον τὴν τράπεζαν καὶ προσκαλοῦσαν τὸν Μιχαὴλ μετὰ εὐθύμου μειδίσματος, θὰ ἔλεγε πάντως· Ἰδοὺ γυνὴ εὐτυχῆς! Καὶ ὅμως τὴν νύκτα, μάλιστα ἡ Μαγδαληνὴ ἀπεσῆσε εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς καὶ ἐπέθετο ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐκοιμήτο, συλλογισμοὶ σκοτεινοὶ καὶ μελαγχολικοὶ καταλέμβανον τὴν ψυχὴν τῆς. Βραδύτης περὶ τὴν πληρωμὴν πελάτιδος, μικρὰ ἀδυσχασία ἤρχοντο νὰ ῥίψωσιν αὐτὴν εἰς τὸ θάλασσαν τῆς δυστυχίας. Ἐκτός τούτου καὶ ἡ ἡλικία ἐπροχώρει· ἦτο γυνὴ πενηντοετούτης σχεδόν, νεωτέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κατὰ δύο μόνον ἔτη. Ἡ ὄρασις τῆς ἤλαττοῦτο ἥδη, καὶ ἴσως μετ' ὀλίγον οὐδὲ θὰ ἦτο πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ῥάπτῃ . . . Μάτην ἐπρο-

σπάθει ἡ ταλαίπωρος Μαγδαληνὴ ν' ἀποδιώξῃ τοὺς θλιβεροὺς τούτους συλλογισμοὺς· πολλάκις ὁ ἀνατέλλων ἥλιος φωτίζον τὸν κοιτῶνά τῆς προσεκάλει αὐτὴν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐν ᾗ αὕτη οὐδὲ τὸ ὄμμα τῆς εἶχε κλείσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ Μιχαὴλ Περρέν, μετὰ τὰς προσπάθειάς τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐν τῇ ἀποκρήφῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶχε ταχέως ἐννοήσει τὸ δύσκολον τῆς θέσεως. Ἀμέσως δὲ ἤρξατο φροντίζων περὶ ἐργασίας, ὅπως καὶ αὐτὸς προσέθεσθαι εἰς τὸν ἀνεπαρκῆ τοῦ οἴκου προϋπολογισμόν. Ἄλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέκρουε πᾶν ὅτι, δὲν συνήθε πρὸς τὴν ἀποτρέψειαν τοῦ ἀρχαίου ἐφημερίου. Ἐν μόνον τῶν διαφόρων σκεδῶν του εἶχε λάθει τὴν συγκρατήθεισιν τῆς· ἐπέτρεπε ὅλην εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς, ὅστις εἶχε κάμει καλὰς σπουδὰς, νὰ διδῇ μαθήματα ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς γλώσσης, καὶ εἰς τοῦτο μάλιστα συνετέλει καὶ αὐτὴ παρακινούσα τὰς γνωρίμους οἰκογενείας νὰ προσλάβωσι διδάσκαλον τῶν γλωσσῶν τούτων τὸν Μιχαὴλ Περρέν· ἀλλ' αἶτε διότι οἱ κάτοικοι τῆς Διζῶνος ὀλίγον ποῦ τὸν ἀρχαίον ἐφρόντιζον, αἶτε διότι αἱ γνώσεις ἐφημερίου μικροῦ χωρίου δὲν ἐπέκειντο ἰκανὴν ἐμπειροσύνην, μάτην ἡ Μαγδαληνὴ μετεχειρίετο ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς σῶσάν του ἀδελφοῦ τῆς.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἰκανοτάτους, ἔλεγον ἡ Μαγδαληνὴ, ἦθελον νὰ τὸν ἐβλέπετε ἐν τῷ οἴκῳ· οὐδέποτε ἀναγινώσκουσι ἄλλο τι ἢ ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ· ἀλλ' ἂν δὲν θέλετε, ἄς ἴ ἀφῶσμεν. Καὶ θαθεὶς στεναγμοὶ ἐπεσφράγιζον ἐκαστοτὲ τὰς προτροπὰς καὶ συστάσεις ταύτας.

Ἡ καλὴ ἐφημέριος κατορθώσας νὰ διασώσῃ ἐκ τοῦ ναυαγίου τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Τάϊτον του, αὐτοὺς τοὺς δύο συγγραφεῖς εἶχε καὶ πιστοὺς συντρόφους του. Διῆγον βίον ἡρωϊκότατον, ὁσάνκις ὁ καιρὸς δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ κάμῃ μοναχικὴν περιπέταν, ἐκάλητο καὶ ἀναγίνωσκουσι, καὶ ἀπὸ ἐνός ἔτους ἡ μόνη φωνὴ, ἦν ἤκουεν, ἦτο ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς του. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν ἀγάπη του ἦτο μεγίστη, εἰς τρόπον ὅπως νέον ἀποχωρισμὸν θέσθαι ὡς ἀληθῆς δυστύχημα. Ἀνοπομόνος καὶ ἐν ἀνησυχίᾳ ἐπερίμενον ἐκαστοτὲ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Μαγδαληνῆς, ὁσάνκις αὕτη ἐξήρχετο ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἐν τῇ εὐρῇ μαθητήν· ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πλέον εἶχε παύσει νὰ τῇ ἀπευθύνη ἐρωτήσων, ἦν τσοσάνκις εἶχε παρακολουθήσει ἀπάντησις λυπηρά. Ἄμα δὲ τὴν ἔβλεπεν ἀποθιθέουσαν τὸ ἐπανωφωρίον τῆς καὶ ἀναλαμβάνουσαν τὴν ἐργασίαν τῆς, ὁ Μιχαὴλ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν· Πρέπει ν' ἀναχωρήσω! Τέλος δὲ ἡ πώλησις τοῦ ὀρολογίου τῆς ὤριμασεν, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, τὴν ἀπόφασίν του.

Εἶχε λοιπὸν ὀρίσει τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα νὰ ἐκτελέσῃ τὸν μικρὸν ἀποχωρισμὸν, ὅτε πρῶσιν τινὰ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν περισσύτερον τοῦ συνήθους συλλογισμένη. Ὁ Μιχαὴλ, βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν εἶχε κατ' ἀρχὰς παρατηρήσει τοῦτο. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκθύσθη παρὰ τὸ παραθῶρον καὶ ἐεργάζετο, ἐν ᾧ ὁ ἐφημέριος, καίτοι κρατῶν εἰς γαῖρας τοῦ διελλίου ἀνοικτόν, ἐσολογίζετο τίνι τρόπῳ ἴσως εἶχε ἀφ' οὗ ἀπεχώρει τοῦ μόνου ὑπολειφθέντος αὐτῷ ἀσύλου.

— Τὶ δυστυχία, οἱ Παριῖοι νὰ ἦναι τόσο μακρὰν! ἐπανέλαθε δις ἡ Μαγδαληνὴ χωρὶς ἴσως νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὠμίλει δυνατὴ τῇ φωνῇ.

— Διὰ τί λέγεις τοῦτο, ἀδελφῆ μου; Διὰ τί ἐπεθύμεις ἡ πόλις τῶν Παρισίων νὰ ἦτο πληστεστέρα;

— Διὰ τί; Τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγάλην ἐξήγησιν καὶ οὐ ἀναγινώσκεις.

— Λέγε, λέγε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐφημέριος ἀποθέτων τὸ διελλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐμαθὰ τί τόσον περίεργον, τόσον καταπληκτικόν . . . Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς τίς εἶσι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πολὺ τυχεροί.

— Ὅχι· ἡμεῖς θέδατα, εἶπεν ὁ Μιχαὴλ στεναγλῶν.

— Ὅχι, συμφωνῶ· ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος συμμαθητῆς σου, ὁ Εὐγένιος Καμῦ. Ἡεῦρα εἶσι μετέβη εἰς Παρίσιον διὰ νὰ εὐρῇ θέσιν; Ἀ! λοιπὸν, αὐτὸς ἐπέστρεψεν ἐδῶ ἐξασφαλίσας αὐτῷ θέσιν δύο χιλιάδων φράγκων.

— Θέσιν δύο χιλιάδων φράγκων! ἀνεκράξεν ὁ καλὸς ἐφημέριος. Ἐγείσε δίκαιον, ἀδελφῆ, νὰ λέγῃς ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι τυχεροί. Αὐτὸς ὁ Εὐγένιος ἦτο ὁ ἰσχυρότερος καὶ ὁ ἀμαθέστερος μαθητῆς ὅστις ἐξῆλθε ποτε τοῦ σχολείου.

— Διὰ τοῦτο καὶ ἀπέθνησκε τῆς πείνης ἐν Παρισίῳ ἐπὶ τρία ὅλα ἔτη· ἀλλ' ἡ τύχη του ἦθελον, ἄλλως τῶν συμμαθητῶν του, ὁ Ἰωσήφ Φουσσέ, περὶ οὗ πολλὰκις μοι ἀνεφάρσε . . .

— Ὡ! θέδατα, διεκόσων αὐτὴν ὁ Μιχαὴλ, ὁ Φουσσέ πρέπει νὰ ἔγειεν ἄλλος ἄνθρωπος! Πολὺ χαίρω μακρῶν ὅτις τῆ ζῆ ἀκόμη. Ἦτο ἐξυπνότερος μαθητῆς, καὶ πάντως ἐκ τῶν πρώτων τῆς τάξεώς του. Εἶμαθα στενωὺς συνδεσμένοι ἐν τῇ σχολείῳ· αὐτὸς μὲν μετ' ἐβούθει εἰς τὰ θέματα, ἐγὼ δὲ ἐδερόμην ὑπὲρ αὐτοῦ, διότι ἤμην σιθαρὸς, καὶ ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἰσχυρὸς καὶ ἀδύνατος.

— Καὶ μ' ὄλον τοῦτο προήχθη! Ἐγειεν ὑπουργός . . . ἀλλὰ τί ὑπουργός; Ἀδιάφορον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὡς ὑπουργός εἶναι παντοδύναμος, καὶ ἐπειδὴ ἡ μόνη του εὐχαρίστησις εἶναι νὰ εὐεργετῇ τοὺς ἀρχαίους συμμαθητάς του . . .

— Ἄν ἤξευρα τοῦτο! διεκόσφε πάλιν ὁ ἐφημέριος.

— Ἐλπίζω ὅτι σοὶ ἔδοκεν ἀρκετὸν δείγμα τῆς καλῆς καρδίας του, τοποθετήσας τὸν Καμῦ, ἀπῆντησεν ἡ Μαγδαληνὴ· ἀλλ' ἐκεῖνος εὐρίσκατο ἐν Παρισίῳ, καὶ ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν ὀμιλήσῃ.

— Καὶ διὰ τί νὰ μὴ μεταβῶ καὶ ἐγὼ εἰς Παρίσιον; ἀνεκράξεν ὁ Μιχαὴλ ἀποφασιστικῶς. Ναι, ἀδελφῆ, θὰ ὑπάγω, θὰ ἴδω τὸν Φουσσέ, θὰ τὸν ὀμιλήσω· ἀφ' οὗ ἀνεγνώρισε καὶ ἐνθυμήθη τὸν Καμῦ, ὅστις μόνον δύο ἔτη ἔμεινον ἐν τῇ σχολῇ, θεβαίως καὶ ἐμὲ ἢ ἀναγνώρισε.

— Σκοπέυεις νὰ ἐπιχειρήσῃς τόσο μακρὸν ταξεῖδόν; εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ· ὄχι, ὄχι, ἀδύνατον!

— Ἄκουσέ με, Μαγδαληνὴ, ἀπῆντησεν ὁ ἐφημέριος καθήμενος πλησίον αὐτῆς· εἶτε εἰς Παρίσιον μεταβῶ εἶτε ἀλλαχόσε, ἢ ἀναχωρήσω ὅπως ὅησθε.

— Ὁ ἀναχωρήσῃς; Θὰ με ἀφῶσῃ;

— Σὺ μάλιστα τὸν ἐπισοῦσόν σου ἄρτον κερδίζεις, καλὴ μου Μαγδαληνὴ· δὲν θέλω τοῦ λοιποῦ νὰ τρώω τὸ ἥμισυ τοῦ ἄρτου σου, καὶ ὅτι καὶ ἂν μοι εἴπῃς διὰ νὰ με παρακινήσῃς νὰ μείνω δὲν θὰ με κάμῃ νὰ μεταβάλω ἀπόφασιν. Δὲν εἶναι λοιπὸν τὸ καλλίτερον νὰ μεταβῶ εἰς Παρίσιον, ὅπου, ὡς λέγεις, ἔχω τὴν ἐλπίδα νὰ εὐρω καλὸν φίλον;

— Ἄλλ' οἱ Παριῖοι εἶναι τόσο μακρὰν! εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ θαρρόσως.

— Πῶς; ἐξήχοντα ἡ ἀγροῦκοντα μίλια· τί εἶναι τοῦτο δι' ἑνα καλὸν καὶ γουμασμένον ὀδοιπόρον; Ὅτι με λυπεῖ εἶναι ὅτι ἀναγκάζομαι νὰ σοὶ ζητήσω δύο ἢ καὶ τρία τάλληρα ἀκόμη διὰ νὰ ζήσω καθ' ὅδον καὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰς Παρίσιον ἀφίξεώς μου. Δύνασαι νὰ μοι τὰ δώσῃς;

— Έσο βέβαιος, Μιχαήλ, ότι δεν θα σ' αφήσω ν' αναχωρήσης με μόνον δύο ή τρία τάλληρα, είπεν η αγαθή Μαγδαληνή.

— Τόσα μοι άρκουδιν. Έχω προαίσημα ότι άμα φθάσω εκεί θα εύρω πόρον ζωής, και ότι η πρώτη μου εκ Παρισίων επιστολή θα σοι δώση καλώς ειδήσεις.

Ο εφημέριος τσαούτην έδεικνυεν ελπίδα επιτυχίας, ώστε θαμνηδόν και η Μαγδαληνή έπεισθη εις τους λόγους του και εν μέσω των δακρύων της έμεινεν ουλογομένη ότι μέλλον καλλίτερον περιέμενε τον αδελφόν της. —

Δύο ημέρας μετά ταύτα η Μαγδαληνή έτοιμάσασα εντός μικρού δέματος λίγη ασπύρρουχα και παραδώσασα τήν αδελφήν της φάκελλον έσφραγισμένον περιέχοντα, ως είπεν, όκτώ πεντάφραγκα, τόν εφίλησεν επανειλημμένως και μετά δακρύων τήν ηγήθη καλόν κατευόδιον και καλήν επιτυχίαν.

Ο εφημέριος, άφθονα χύνων δάκρυα, ανεχώρησε, και εϋθύς τήν πρώτην ημέραν διέτρεξε δέκα μίλια, ώθούμενος υπό της διττής έπιθυμίας να φθάση τόν ταχύτερον εις τόν πρὸς τον θρον του και να δαπανήση οσα ολιγώτερα χρήματα καθ' οδόν. Ήτο πολύ πλουσιώτερος η ότι ενόμιζε, διότι τήν επιούσαν άποσφραγίσας τόν φάκελλον εύρεν εν αυτῇ μεταβύ των όκτώ πεντάφραγκων και τρία χρυσα έικοσάφραγκα. Βέβαιος ών ότι η Μαγδαληνή ηναγκάσθη να δανεισθή τόν μέγα τούτο ποσόν, άπεφάσισε να μη μεταχειρισθή τά χρυσα νομίσματα, αλλά να τή τά επιστρέψη εν πρώτη ευκαιρία· ούχ ήττον όμως θαύτατα συνεκινήθη επί τῇ αγαθή τῆς αδελφῆς του διαθήσει.

Τέλος άφίχθη εις τήν πρωτεύουσαν, και μόλις κατέβυσεν εις εν των μετριωτέρων ξενοδοχείων, άμέσως έζήτησε τάς αναγκαίους αυτῷ πληροφορίας, διότι άγνωστών εντελώς τόν εν Παρισίοις θίον, ήθελε προηγουμένως να σχεδιάση τά διαθήματά του.

Έμαθε λοιπόν ότι ο Ίωσήφ Φουσε ήτο ύπουργός της γενικής Αστυνομίας, ότι έκαστος ύπουργός είχεν άρισμένην μίαν της έβδομάδος ημέραν πρὸς άκράσιν, άλλ' ότι διά να τύχη τις ιδιαιτέρας άκράσεως ώφειλε προηγουμένως να υποβάλλη έγγραφον αναφοράν.

Επειδή λοιπόν ο Μιχαήλ Περρέν έπεθύμει να λάβη ιδιαιτεραν μετά του ύπουργού συνέντευξιν, έχάραξεν άνω αναβολής τήν έξης επιστολήν. — Ο Μιχαήλ Περρέν παρακαλει τον άρχαιον συμμαθητήν του Ίωσήφ Φουσε να τον δεχθῆ τόν ταχύτερον· κατοικει δὲ εν τῷ ξενοδοχείῳ του 'Ηλίου, εν οδῷ Μουφτάρ. Χαίρε και άγάπα με!

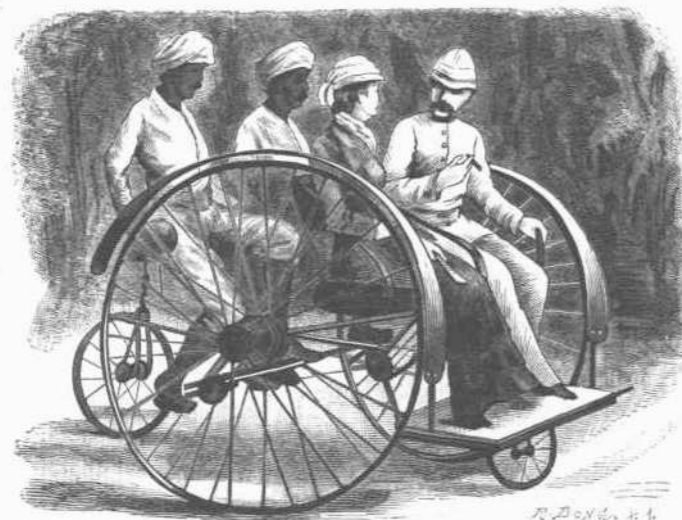
Τήν επιστολήν ταύτην ο εφημέριος υπέβαλεν εις τόν ξενοδόχον του, τόν πολιτήν Λεγρᾶ, οστις απο πρώτης άρχῆς μεγάλως πρὸς τόν ξένον του συνεπάθησεν.

Η επιστολή είναι άρκετα καλή, άπήντησεν ο ξενοδόχος μετ' αυταρκείας, πρὸ πάντων διότι είναι θραχεία. Άλλ' εγὼ θα επρόσθετον άνωθεν· Πολίτα ύπουργέ, και κάτωθεν· σε χαιρετῶ εὐσεβάτως. Καθότι, θέλει, οι σημερινοι ύπουργοι της δημοκρατίας είναι επίσης ενδοξοι ως οι άλλοτε ύπουργοι. Κατοικουσιν εν μεγάλως πλουσίοις και έχουν υπηρέτας περισσοτέρους παρ' οσας τρίσας έχω εγὼ επί της κεφαλῆς μου. Τους ονομάζουν πολιτας, ως σε και εμέ· άλλ' αν τους ονομαζον έξοχωτῶτους, έσο βέβαιος ότι πολύ θα ηχάριστοντο αυτοι.

Ο Μιχαήλ Περρέν ηκολούθησε τήν συμβουλήν και προσέθηκε εις τήν επιστολήν του τόν "πολίτα ύπουργέ" και τόν "σε χαιρετῶ εὐσεβάτως", άφησεν όμως τόν λατινιστῆ γεγραμμένον "χαίρε και άγάπα με", δι' ού ήθελε ν' ανακαλέση εις τήν μνήμην του συμμαθητῶ του Ίωσήφ τās ημέρας εκείνας, καθ' ος καθήμενοι επί του αυτοῦ θρανίου άπεστήθισον όμοῦ τόν Κικέρωνα.

Ολόκληρος παρήλθεν η έβδομάς χωρίς να λάβη ο εφημέριος ειδήσιν τινα εκ του ύπουργείου, και οτε ανηρχυον επί τούτῳ ο Περρέν ηρώτησε τόν ξενοδόχον του εαν ενότιε οι ύπουργοι δὲν άπήντων, αυτὸς τῷ ηρήθησεν πεντήκοντα τουλάχιστον τοιαύτας περιπτώσεις.

Ο δυστυχῆς εφημέριος ήτο άηληπισμένος·

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ.

ΛΕΜΒΟΣ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΙΚΗ.

εσάκπετο ηδη να προβῆ εις αναζήτησιν εργαίας τινος χειρωνακτικής, οτε εσπεραν τινα ο θυρωρός του ξενοδοχείου τῷ ανεχείρισεν επιστολήν. Τρεμούση τῇ χειρὶ άπεσφράγισε τήν επιστολήν, έπλησίασε πρὸς τήν μικράν λυχνίαν, τήν φωτίζουσαν άμυδρῶς τόν δωμάτιον του θυρωρού, και ανέγνωσε τās έξης γραμμās, αϊτινες τῷ εφάνησαν χρυσοῖς γραμμαῖαι γεγραμμέναι.

Ο ύπουργός της γενικής Αστυνομίας θέλει "δεχθῆ τόν πολιτήν Μιχαήλ Περρέν τήν Πέμπτην, 24 του μηνός, εις τήν μίαν μ. μ."

Η χαρά του δυστυχούς εφημέριου ήτο άπεριρίτρατος! Διό και άμα άναθās εις τόν δωμάτιόν του έγραψε πρὸς τήν Μαγδαληνήν, ότι τήν έρχομένην Πέμπτην προσκαλείτο παρὰ τῷ ύπουργῷ τῆς γενικής Αστυνομίας. Πόσας ελπίδας περιέκλειον αι όλίγα αυται λέξεις διά τόν αδελφόν και τήν αδελφήν!

Τέλος έφθασε και η μεγάλη ημέρα. Από τῆς μεσημβρίας ηδη ο Περρέν εύρίσκει εν τῷ

προθαλάμῳ του ύπουργού. Έν γωνία τινι τῆς αἰθούσας καθήμενος προητοιμάσε τήν προσφώνησίν του και προσεπάθει πρὸ πάντων ν' άπαλλαγῆ τῆς θειλίας εκείνης, ητις είναι φυσική εις πάντα άνθρωπον ζήσαντα μακρὰν του κόσμου, και ητις ετι μάλλον επηρξάνετο υπό του τόπου, εν ᾧ εύρίσκειτο και εν ᾧ τὰ πάντα προεβίδον τήν ισχύν και τόν πλοῦτον. Διὰ ν' άποκτήση θάρρος ανεκάλει εις τήν μνήμην του τόν χρόνον του σχολείου, οπου ο Ίωσήφ Φουσε ήτο συμμαθητῆς του. Τέλος προσεκλήθη να εισέλθῃ εις τόν δωμάτιον του ύπουργού.

Ο Φουσε ήτο μόνος, εκάθητο δε παρὰ τράπεζαν πεπληρωμένην έγγραφοι. Άμα ύψωσε τήν κεφαλήν και προσέβλεψε με τούς μικρούς έρυθρούς του οφθαλμούς τόν εισερχόμενον, τῷ είπε μειδιών·

— Δὲν ήτο θεθαίως άνάγκη να ζητήσης άκράσιν και να μοι αναγγείλης τίς είσαι. Και καθ' οδόν ηθειον άμέσως σε αναγνωρίσει.

Η φιλική αυτῆ υποδοχή ενεθάρρυνεν εντελώς τόν πτωχόν εφημέριον.

— Σὺ δέ, πολίτα ύπουργέ; άπήντησε σφίγγων τήν τεινομένην αυτῷ χείρα. Πόσον όλίγον ήλλαξες! Νομίζω ακόμη ότι είναι ο καρός οτε ο βυδάκαλος μās έβιθε τά δύσκολα εκείνα θέματα και μās έτιμῶρει με τās αιωνίους αντιγραφάς.

Τὸ πρόσωπον του ύπουργού εφαιδρόνη· ἴσως η θεα του άρχαιου συμμαθητῶ του τόν άπήλλαττεν από σκέψεις θλιβεράς· ἴσως αυτῆ μετέφερε τόν όρμητικόν και αίμοβόρον πληρηρυσιστον εις τās ημέρας του άθφου αυτοῦ θίου.

— Κάθης εκει, είπε με ύφος εϋθυμον, και είπέ μοι τί έγεινες άφ' οτου έχωρισθῆμεν εν τῷ σχολείῳ;

— Επὶ πολλὰ ετη έζησα θίον εϋτυχεστάτον, άπήντησεν ο Μιχαήλ στενάθας· διότι μόλις είχον χειροτονηθῆ ίερῶς προσεκλήθη εφημέριος ενός των θραιωτέρων χωρίων της Βουρουνίδας.

— Κακόν επάγγελμα σημερον τὸ επάγγελμα του ίεροσ! είπεν ο ύπουργός σεϊων τήν κεφαλήν.

— Κακόν και πτωχόν επάγγελμα αληθῶς, διότι εκδιωχθεις εκ του χωρίου μου, καταδιωκόμενος και ενδεής, από έπτά ηδη ετων δὲν ζω είμη από τὰ ελεη των καλῶν χριστιανῶν.

— Και πῶς δὲν εφρόντισες να κάμης τί; Ο άνθρωπος πρέπει να κινῆται.

— Πρέπει να κινῆται! Να! εύκολον να τὸ είπη τις. Και κατ' αρχάς μεν ημην ηναγκασμένος να κρύπτομαι δεξιᾷ και αριστερᾷ, διότι ημην υποπτος, ως διετεινότο οι έχθροί μου. Κατὰ τί ηδυνάμην να ημαι υποπτος; σ' έρωτῶ. Άλλ' επί τέλους τοιαῦτα ησαν τότε εν τῇ επαρχία εκείνη τὰ πράγματα.

— Και εις πολλὰς άλλας επαρχίας επίσης, είπεν ο ύπουργός· άλλ' άφ' οῦ δὲν εφοβείσο πλέον διά τῇν κεφαλήν σου έπηρεσε να φροντίσης διά τὸ πουργί σου.

— Έάν ηρκει η φροντις διά να γεμισῇ τὸ πουργίον, τοῦτο θα ήτο πρὸ πολλῶν γεμάτων, άπήντησεν ο Μιχαήλ με μελαγχολικόν μειδιημα. Νομίζω ότι περισσοτέραι ιδέαι διασταυροῦνται εις τόν νοῦν πτωχοῦ ανθρώπου ζητούντος να κερδίση οῦο φράγκα, η εις τόν νοῦν του Όμηρου διά να γράψῃ τήν Ίλιάδα η τήν Οδύσσειαν.

— Και τὸ αποτέλεσμα των σκέψέων σου; — Ήτο να έλθω εις Παρισίους. . . Ο

Μιχαήλ διεκόπη, και προσέβλεψε τόν άρχαιον φίλον του με θέλημα, τὸ οποιον ήτο ολόκληρος λόγος.

Ο Φουσε έμειδίσασεν·

— Ηξυρες ότι είμαι ύπουργός;

— Πῶς οχι;

— Και θεασίθης επί έμου; επανέλαθεν ο Φουσε με καλωσύνην, ην τῷ ενέπνευεν η φυσική του συμμαθητῶ του άφέλεια.

— Τόσον πολύ θεασίθην, άπήντησεν ο πτωχός εφημέριος, ώστε μετά τόν θεόν δὲν ελπίζω η εις σε. Δός μοι μίαν θέσιν, οϊανδήποτε· η πενία δὲν καθιστᾷ τόν άνθρωπον δύσκολον και εκλεκτικόν. Είμαι άποφασισμένος να κάμω ετι δήποτε διά να κερδίσω τόν ᾄρτον μου.

— Οτι δήποτε; επανέλαθεν ο ύπουργός. Δὲν θα ηρνεῖσο λοιπόν να γεινης υπάλληλος εν τῷ ύπουργείῳ μου;

— Τί άλλο καλλίτερον ηθειλον! ανεκραξεν ο Περρέν με άπαστραπτοντας εκ χαρᾶς οφθαλμούς.

— Τὸ βέβαιον είναι, ότι πλησίον ημῶν θα κερδίσης περισσοτέρα χρήματα παρ' οτι απελάμβανες ως εφημέριος.

— Είναι τοῦτο δυνατόν;

— Βεθαίως· οι άνθρωποι, ως σὺ, είναι σπάνιοι (καὶ ο Φουσε προσέβλεψεν ασκαρδαμηκτῆ τόν εφημέριον) . . . Γνωρίζω ότι δὲν στερεΐσαι ευφροίας, ότι εξηγείσαι μετ' ευκολίας . . .

— Αἱ κακαί σπουδαί άφίνουσι πάντως ίχνη καλά, άπήντησεν ο Περρέν μετριωρῶνως, αν και ενδομῶχος εκολακεύθη τὰ μάλιστα εκ των λόγων τούτων.

— Εκτός τούτου έχω και ακράδαντον πεποιθισιν εις σε, εν ᾧ πρὸς άλλους. . .

Κλητήρ εισελθὼν ανήγγειλε τῷ ύπουργῷ ότι ο πρώτος ύπατος ήθελε να τόν ἴδῃ άνω αναβολῆς εν τῷ Κεραμεικῷ.

Ο Φουσε συνέλεξεν έγγραφά τινα τὰ οποια έθεσεν εντός χαρτοφυλακίου μετά της σπουδῆς ανθρώπου μη θέλοντος ν' απολείση οῦδὲ στιγμήν.

— Καί εγώ; Και εγώ; είπεν ο εφημέριος, θέλωπον ότι ο ύπουργός ητοιμάζετο ν' άπέλθῃ χωρίς να τῷ ύποσχεθῆ τι θετικόν.

— Ίδου, άπήντησεν ο Φουσε, χαράττων όλίγας λέξεις επί μικροῦ τεμαχίου χάρτου, εγχειρισον τοῦτο εις τόν Δεμαρέ, τόν τιμητάρχην.

Και ως αστραπή εγένετο άφαντος. Ο εφημέριος έρριψε θέλημα επί του χάρτου και ανέγνωσε τās λέξεις· "Ο Δεμαρέ εντέλλεται να δώση εργασίαν εις τόν Μιχαήλ Περρέν και να τῷ χορηγήσῃ γεναίαν αντιμισθίαν."

(Επεται τὸ τέλος.)

ΑΙ ΙΑΤΡΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ.

Μέγας πάταγος γίνεται σημερον ότι και αι γυναίκες άποφασίσασαι πλέον ν' αποβάλλωσι τόν άρχαιον αυτών περιορισμόν επιδίδονται εις τά έπαγγέλματα, τά οποια μέχρι τούδε άνδρες μόνον εξήσκουν, και δη αναγνωσόμεν ότι και εν Άμερικῇ, και εν Ρωσσία και εν Γαλλία ακόμη,

υπάρχουσι γυναίκες επαγγελλόμεναι τήν ιατρικήν και μετά ευδοκίμως εξετάσεις λαβούσαι τήν άδειαν τῆς εξασκήσεως τῆς επιστήμης ταύτης.

Επομένως πολλούς των ημετέρων άναγνωστών θέλει ενδιαφέρει να μάθωσιν ότι και κατά τήν άρχαιότητα ήττων εν Έλλάδι γυναίκες ιάτριαι, μεγάλην άποκτήσασαι φήμην, και τήν ανθρωπότητα ευεργετήσασαι. Ήδη κατά τούς μυθικούς χρόνους άπαντῶμεν γυναίκες εξασκούσας τήν ιατρικήν. Η Έκάτη έλαβεν ως ιάτρια θείας τιμᾶς· η Μήδεια και η Κίρκη εξετέλουν θαυμασίας θεραπείας μεταχειριζόμεναι διάφορα χόρτα και άρωματικά λουτρά. Διηγείται ο άρχαιος συγγραφεύς Παλαίφατος περὶ τῆς Μηδείας, ότι ανεκάλυψε φωτόν, διά του οποιου εχρωμάτιζε κατά βούλησιν τήν κόμην λευκήν η μελαινάν· ότι αυτῇ πρώτον έποιήσατο χρῆσιν θερμῶν λου-

Η ΣΥΓΚΑΘΕΡΙΑ.

τρῶν, τὰ οποια όμως οι νοσοῦντες ωφειλον να μη λαμβάνωσι δημοσίᾳ, άλλ' εν κρυπῷ, οπως μη οι ιατροι ανακαλύψωσι τὸ μυστικόν. Φαίνεται ότι τὰ λουτρά ταῦτα ησαν μάλλον ετι λέγομεν σήματα καννισματα (fomentations). Ένωσεται ότι πολλάνκι και αυτὰ τὰ λουτρά οῦδεμیان παρήγγαγον ωφέλειαν· οῦτως αναφέρεται ότι γέρον και αδύνατος άνηρ, ο Πελλίς, υποβλήθεις εις τήν θεραπείαν ταύτην άπέθανεν. Μεταβύ των ιατρῶν τῶν μυθικών χρόνων αναφέρονται και η Οϊωνῆν, η σύζυγος του Πάρτιδος, η Άγαμήδη, η θυγάτηρ του βασιλέως Λυγείου και η ώραία Έλένη, εις τῶν οποιων αποδίδεται και η κατασκευή ποτου κατευναστικου των πόνων, οπερ άλλο τί θεθαίως δὲν ήτο η θηβαϊκόν οπιον.

Εν τοῖς ιστορικοῖς χρόνοις μόλις επί Περικλέους άπαντῶμεν ιάτριαν, διότι επί πολλὰ ετη οι Άθηναῖοι είχαν μόνον, οστις άπηγγόρευεν αῤσθηρῶς εις τās γυναίκες να εξακῶσι τήν

ιατρικήν. Τέλος εϋρέθη κόρη Άθηναία, η Άγνοδίκη, ητις σπουδάζασα τήν επιστήμην μετεμφοισμένη ως άνηρ, επεδόθη εις τήν θεραπείαν των γυναικίων νοσημάτων και τόσον πολύ επέτυχεν, ώστε μετά παρέλευσιν όλίγου χρόνου οι των γυναικίων νοσημάτων ιατροί άπόλωσαν όλην των τήν πελατείαν. Διό και κατήγγειλον τόν άγένειον συνάδελφόν των ως άπατάντα και άποπλανῶντα τās γυναίκας. Η Άγνοδίκη προσεκλήθη εις τὸ δικαστήριον και εκει ηναγκάσθη να ομολογήση ότι είναι γυνή. Η ποιήη, ην ο νόμος τῇ επέβαλλεν, ήτο βαρυτάτη, και αναμφιβόλως θα καταδικάζετο, εαν δὲν εσπευδον εις σωτηρίαν της αι πλοῦσαι και ισχυραί τῆς πόλεως γυναίκες, αϊτινες εμφανισθίσαι ενόπιον των δικαστῶν, τοῖς είπον· "Σεις δὲν είσθε άνδρες ημῶν, άλλ' έχθροί μας, διότι θέλετε να καταδικάσητε εκείνην, ητις μās διόδει τήν υγειαν." Οῦτος και η Άγνοδίκη ηθωώθη, και η εξάσκησης τῆς ιατρικῆς επεστράτη και εις τās γυναίκας.

Εκτός αι ιάτριαι επλεόνασαν και πρὸ πάντων διά τὰ νοσήματα των γυναικῶν και των παιδῶν μόνον γυναίκες προσκαλοῦντο. Τινες τούτων εγένοντο και ειδικοί, επεδόθησαν εις τήν μελέτην ειδικῶν νοσημάτων, εφευρον νέας συνταγās και εξέδωκαν και ιατρικά συγγράμματα. Άλλαί πάλιν ενησχολήθησαν μετὰ διάφορα κοσμητικα, και κατασκευασαν πληθος άπειρον θαψῶν και κομμωτικῶν ειδῶν. Με όλην τήν μεγάλην εκτίμησιν, ην άρχαίοι συγγραφεύς αποδίδουσι εις τās ιατρίκας ταύτας, φαίνεται ότι αι ιατρικαί αυτών γνώσεις ησαν πάντοτε μάλλον περιορισμένα.

Διάσημος ιάτρια ήτο περὶ τόν τέταρτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα η Άσπασία (οῦχι η σύζυγος του Περικλέους). Η Άσπασία αυτῆ έγραψε πολλά συγγράμματα, μάλιστα περὶ γυναικολογίας. Καί η νεωτέρα Λαίς η Κορινθία, ης τὸ κάλλος θαυμάσεν ο Άπελλῆς, ήτο συγγραφεύς ιατρικῶν βιβλίων. Η ιάτρια Άντιοχίς, τῇ οποία ο εκ Τάραντος Ηρακλειδης, εις των διασημοτέρων ιατρῶν τῆς άρχαιότητος, αφιέρωσεν ιατρικόν του σύγγραμμα, εφευρε γενικόν τι εμπλαστρον (Ma-lagma

Antiochidis) κατά του ἰδρωτός, τῆς ποδάγρας, τῆς νεφριτιδος και άλλων νοσημάτων. Έξ η Άντιοχίς περὶ τὰ 240 πρ. Χρ. εν Σικελία. Πρὸς τούτους υπήρχον και δύο Κλεοπάτρα ιάτριαι, η άρχαιοτέρα και η νεωτέρα, αν τὰ φάρμακα ησαν κάπως αλλόκοτα· οῦτω π. χ. η άρχαιοτέρα Κλεοπάτρα παρήγγειλεν εναντιον τῆς φαλακρότητος όκτω διάφορα φάρμακα, αν τὸ "ενεργητικώτερον και αληθῶς θαυμασίον" ήτο τὸ περιεχόν τεφραν κεκαυμένον ποντικῶν, τεφραν κλιμάτων, κόνιν ίππειων οδόντων, λίπος άρκτου και μελι. Έτερον φάρμακον κατά τῆς φαλακρότητος ήτο κόνις ετι άποξηραμένων κεφαλῶν μυϊων· άλλο πάλιν περιείχεν άποξηραμένα έντομα διαλελυμένα εντός ελαίου και οίνου. Έκ μεταγενεστέρων ιατρῶν γνωσται είναι ακόμη η ετι Έπιδαύριον Παμφίλη, η εκ Ρόδου Μυρώ, η Σπενδοῦσα, η Μαΐα και η Βερεικῆ, αϊτινες πᾶσαι μεγάλην έχαιρον παρὰ τοῖς συγχρόνοις αυτών φήμην και αναφέρον-

ται και εν μεταγενεστέροις Ιατρικοίς συγγράμμασι.

Η σύντομος αυτή αφήγησις αποδεικνύει ημίν ότι η υπό γυναικίων εξασκουμένη Ιατρική δεν είναι επινύνησι των καθ' ημάς χρόνων, και φέρει ημάς εις τὸ ἀπλοῦστατον συμπέρασμα, ὅτι ἐν τῇ κόσμῳ οὐδὲν ἔστι τὸ νέον, ἀλλὰ μόνον ἐπανάληψις ἀρχαίου ληρονηθέντος ἢ καταστραφέντος ἐν τῇ μακρῇ τῶν αἰώνων διαστήματι.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Ἐν Λειψίᾳ τῇ 31 12 Νοεμβρίου 1882.

Μετὰ τετραμήμιον ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίαν ἡ βασιλικὴ τῆς Ἑλλάδος οἰκογένεια ἐπανεκάμφε πάλιν εἰς τὰ ἴδια. Ἡ ὑπόδοξις, ἣς ἔτυχον οἱ βασιλεῖς ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Ἀθήναις, καὶ τοι στερουμένη τῆς συνήθους ἐπισιμότητος καὶ μεμετρμένης ἐθιμοταξίας, οὐχ ἦσαν ὑπέρβην ἐγκάρδιος καὶ ἐνθουσιώδους, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἀνακτόρων συρρέσαν πληθὺς ἐν ἀδόλιγ ἀγαλλιάσει ἐξητοιμασάντων ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι εὐφυῆς καὶ ἐννοεῖ κάλλιστα ὅτι ἐν τῇ ὁρῶν ἔχει χεῖριγγον τάξεις καὶ ἐσωτερικῆς εἰρήνης.

Ταῦτοχρόνως μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ βασιλέως εἰς Ἀθήνας ἐκπρόβη καὶ ἡ ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας βουλευτικῆς συνόδου. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην οὔτε βασιλικὸς λόγος ἐξεφωνήθη οὔτε παρευρέθη ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ βουλευτηρίῳ. Αἱ συνεδριάσεις δὲν ἤρξαντο εἰσέτι τακτικῶς, διότι πολλοὶ ἀκόμη τῶν βουλευτῶν ἀπουσιάζουσι τῆς πρωτευούσης. Φαίνεται ὅτι ὁριστικὸς πρόεδρος τῆς βουλῆς θέλει ἐκλεχθῆ πάλιν ὁ κ. Σπυρίδων Βαλαωρίτης, ὑποψήφιος τοῦ ὑπουργείου. Ἐπιτυγχάνοντος τοῦ κ. Βαλαωρίτου φανερὸν εἶναι ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦλάχιστον τὸ ὑπουργεῖον θέλει ἔχει τὴν πλειονοψήφίαν ἐν τῇ βουλῇ. Αὐτοῦμεθα μανθάνοντες ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἐπιδημία τῆς εὐλογίας, ἣ πρὸ ἰκανοῦ χρόνου ἐνοσχέσασα. Εὐτυχῶς καὶ τὰ κρούσματα εἰσὶν ἤδη ἀραιότερα καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς νόσου ἡπιώτερος. Παράδοξον δὲν εἶναι ἐὰν ἡ νόσος μετεδῶθη καὶ εἰς τινὰς ἐπαρχίας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ἐν αἷς ὁ ἐμβολιασμός οὐδέποτε ἐγένετο μετὰ τῆς δευτέρας προσοχῆς.

Καὶ ἐν Παρισίοις ἤρξαντο ἀπὸ προχθὲς αἱ συνεδριάσεις τῆς γαλλικῆς βουλῆς. Τὸ ὑπουργεῖον προτίθεται νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως ταύτης ὅπως διαγράψῃ τὸ πρόγραμμά του. Κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦτο σκοπὸς τῆς κυβερνήσεως εἶναι νὰ συμβιβάσῃ πρὸς ἄλληλα πάντα τὰ δημοκρατικὰ κόμματα τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων, ἵνα δυνήθῃ ν' ἀντιπαραταχθῆ κατὰ τῶν ἀντιδημοκρατικῶν κομμάτων, τὰ ὅποια ἀπὸ τινος Ἰρρασιᾶν ὕψωσαν κεφαλὴν. Πρὸς τούτοις ἔχει ἡ κυβερνήσις στερεὰν ἀπόφασιν νὰ καταπιεθῆ πᾶσα τὰς ἀναρχικὰς διαδηλώσεις, καὶ τέλος προτίθεται νὰ ρυθμίσῃ τὰ γερμανικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα κατὰ τρόπον συνάδοντα πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ. Ἡ κυβερνήσις διαδήλοι ὅτι διατελεῖ ἐν φιλικίᾳ σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς δυνάμεις, καὶ ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας δὲν εἶναι πολιτικὴ τῆς προκλήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ πολιτικὴ τῆς ἐξαλείψεως (effacement).

Ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει λόρδος DUFFERIN μετέβη κατ' αὐτὰς

ἐντολῇ τῆς κυβερνήσεώς του εἰς Αἴγυπτον, ὅπως ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ἐκεῖ γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας λάθῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ῥύθμισιν ὄλων τῶν ἐν Αἴγυπτῳ ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Περὶ τῆς δίκης τοῦ Ἀραβῆ καὶ τῶν συνενόχων αὐτοῦ οὐδὲν νεώτερον ἠγγέλλθη. Ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτυρῶν ἐπερατώθη. Ἐκ τῶν 380 κατηγορουμένων οἱ 160 ἦδη παρεπέμφθησαν εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. Τηλεγραφικὴ εἰδήσις ἀναφέρει ὅτι ἡ αἰγυπτιακὴ κυβερνήσις ἐπέδωκεν εἰς τοὺς διπλωματικούς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας πράκτορας δικαιοῦσιν, δι' ἣς ζητεῖται ἡ κατάργησις τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐν Αἴγυπτῳ οἰκονομικῆς ἐπιτροπείας.

Ὁ γέρον βέης τῆς Τύνιδος ἀπέβιασε πρὸ τινων ἡμερῶν ἐκ τῆς πρὸ πολλοῦ κατατροχούσης αὐτῶν νόσου. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἀνέλαβε τὰς ἡνάς τοῦ κράτους. Πρώτη πράξις τοῦ νέου ἡγεμόνος ἦτο ὁ διορισμὸς τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ FORGEMOL εἰς ἀρχιστράτηγον τοῦ τυνησιακοῦ στρατοῦ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Λειψίᾳ τῇ 31 12 Νοεμβρίου 1882.

Ἐπίπονον εἶναι διὰ τὸν χωρικὸν νὰ θελήσῃ νὰ καταστήσῃ εὐφρον ἀγρὸν ἑρῶν. διὸ καὶ μεθ' ὑπερηφανείας συλλέγῃ τοὺς καρπούς, οὓς ὀφείλει μόνον εἰς τοὺς κόπους του. Τὸ χρηματιστήριον ὁμοιάζει τὰ νῦν ἀγρὸν ἄγονον, ἀλλ' ὁ χρηματιστικὸς ἐπιχειρήσις ἐκτελεῖν οὐδὲν ὁμοιάζει τὸν χωρικόν, διότι ὁ μὲν ἐλέπει ἀμοιβομένουσ τοὺς κόπους του, ὁ ἄλλος ὅμως οὐ μόνον οὐδὲν συλλέγει, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐθεώρει θετικὰ ἐλέπει ἔμπροσθεν τοῦ ἐξαφανιζόμενα.

Ἡ καχεξία τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων εἶναι συνέπεια τῆς ἐκεῖ πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως. Αἱ ἀπεργίαι τῶν ἐργατῶν καὶ αἱ ταραχαὶ ἐν Monceaux-les-Mines, ἣ θέσις τῆς βουλῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ἡ τακτοποιήσις τοῦ ὁμημέραι ἐξοχουμένου δημοσίου χρέους — εἶναι ὅλα ζητήματα, τὰ ὅποια εἰσὶν ἰκανὰ νὰ ῥίψουσι κινδύνοσ ἐπὶ τοῦ χρηματιστηρίου. Τὸ γαλλικὸν δάνειον τῶν 3% ὑπέστη ζημίαν 1% καὶ πλέον, αἱ μετοχαὶ τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν αὐτοῦροδῶμων ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται ἐκπτώσεις, καὶ κατὰ τοῦτο προσεζήρουν αἱ μετοχαὶ τῆς τραπέζης Crédit Lyonnais, ὅπερ φαίνεται καὶ κἄπως δεδικαιολογημένον ὡς ἐκ τῶν κυκλοφορούντων ἀπαισίων φημῶν περὶ τοῦ τραπεζητικοῦ τοῦτο ἱδρύματος. Ἀλλὰ καὶ αἱ ῥωσικαὶ ἀξίαι ὑπέστησαν ἐκπτώσιν σημαντικὴν συνεπείᾳ ἄρθρων δημοσιευμένων ἐν τῇ Times περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ρωσσίας. Ἀπέναντι δὲ τῶν οὐχὶ ὑχαριστῶν τούτων βλεψῶν ἀμφιβάλλομεν ἂν ὀφείλωμεν νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὰ περὶ νέου τουρκικοῦ δανείου θρολλούμενα.

Ὅμοιότητις ἡ γερμανικὴ ἀγορὰ οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τοιαύτην ἔκδοσιν, καὶ οὐδὲν ὁμοίως ζηλεύει τοὺς πρὸς θυμὰς γείτονας διὰ τὸ χάρητον τοῦτο μεγαλεῖον.

Καὶ πράγματι ἡ Βιέννη καὶ τὸ Βερολίνον ὀλίγον μόνον ἐπηρεάσθησαν ἐκ τῶν ἀπαισίων ἐκ Παρισίων ἀγγελμάτων, καὶ τοῦτο διότι ὁ κόσμος ἐγένετο προφυλακτικὸς καὶ δὲν προσέχει εἰς δελεαστικὰς λόγους. Ὡς ἐκ τούτου θαθῆς καὶ ὁ λήθαργος, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αἱ εἰδησίαι περὶ τῶν ἐν Τυρόλῳ καὶ τῇ βορείῳ Ἰταλίᾳ συμβασῶν πλημμυρῶν ἀπόλωσαν ἐντελῶς τὴν δυνάμιν των.

Ἐν Βερολίῳ δὲ προπαρασκευάζεται δρᾶμα

ἀρκούντως περιέρχον. Μικρὸν πρὸ τῆς μεθούριον συνηρημένης γενικῆς συνελεύσεως ἐξεδόθη ἡ ἔκθεσις τῆς ἐμπορικῆς τοῦ Βερολίνου Ἑταιρίας, ἐν ἣ ὁμολογεῖται ζημία 30 ἑκατομμ. μαρκῶν συνεπείᾳ ἀπερικέπτων ἐπιχειρήσεων εἰς ῥωσικὰς ἀξίας. Σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας ταύτης λίαν ἀφρόνως προτείνει ἐλάττωσιν τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου κατὰ 30% καὶ ἔκδοσιν νέων μετοχῶν διὰ 9 ἑκατομμύρια ἐπὶ σκοπῷ ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἑταιρίας. Μεγάλῃ πράγματι ἀνάδεικα τοῦτο, καὶ ἀξία τολμηροτέρας τινὸς ἐπιχειρήσεως! Α.

ΣΥΝΕΙΣΦΕΡΟΝ προσέτι ὑπὲρ τῶν ἐν Αἴγυπτῳ ἀπόρων ὁμογενῶν.

Διέφοροι ἐν Βουδαπέστῃ Κύριοι διὰ τοῦ Φιλῆλληνος κ. Καρόλου Λουδφ Φρ.	50.—
Τὸ κατάστημα Κωνστ. Παππᾶ ἐνταῦθα	50.—
Ὁ ἀρχιμανθρ. κ. Κωνστ. Καλοζύμης ἐνταῦθα	20.—
Ὁ κ. Ἰωάννης Περβάνογλος ἐνταῦθα	20.—
Φρ.	140.—
Ἐκ τοῦ προηγουμένου Καταλόγου	118.75
Φρ.	258.75

Τὸ ἄνω ποσὸν ἀπεστάλη ἐν τοσοῦτῳ διὰ τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Προξενείου εἰς τὸ γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Προξενεῖον τῆς Ἑλλάδος πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς παθόντας ὁμογενεῖς, ὧν αἱ ἀνάγκαι ὑφίστανται ἀκόμη μεγάλας καὶ καταπίγουσας.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Πόσον πολυτίμος ἦτο ἄλλοτε ἡ γραφικὴ μελάνη. Θέλωμεν ποτὲ ὁ ἐν ἔτει 1373 ἀποθανὼν ἐπίσκοπος τῆς Ἐρμεζλάνης Ἰωάννης ὁ Β' νὰ ὑπογράψῃ ἔγγραφον τι ὑποβλήθῃν αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου του, παρετήρησε μετ' ἐκπληξίσεως του ὅτι δὲν εἶχε μελάνην. Εἰς μάτην ἀναζήτησε ταύτην ἐν ὅλῳ τῷ ἐπισκοπικῷ μεγάρῳ διὸ ἠναγκάσθη ν' ἀποταθῇ πρὸς τὸν πρέδρον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀπήνησεν ὅτι ἡ μελάνη τῷ ἐτελείεσθε, καὶ ὅτι μετὰ τινὰς μῶλις ἡμέρας περιμένει μικρὰν φιάλην. Τότε ἀνεζητήθη μελάνη κατὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὐρέθη. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐπίσκοπος ὄφειλε νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἔγγραφο, ἀπέστειλεν ἕνα τῶν θαλαμηπόλων του ἔπιπτον πρὸς τὴν εἰς δύο ὄρων ἀπόστασιν κειμένην μονήν. Ὁ ἡγούμενος ὅμως δυσπιστῶν πρὸς τὸν θαλαμηπόλον, μὲ ὄλην τὴν ἐπισκοπικὴν σφραγίδα, ἦν οὗτος ἐκράτει, καὶ μὴ θέλων νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ μεγάλῃν ποσότητα τοῦ πολυτίμου ὑγροῦ, ἔθεσεν ἐντὸς μικρᾶς φιάλης 20 σταγόνων μελάνης, καὶ παρέδωκε τὴν φιάλην εἰς ἕνα τῶν μοναχῶν ὅστις ἐφιππος καὶ οὗτος ἐνεχείρισεν αὐτὴν τῷ ἀνυπομόνωσ περιμένοντι ἐπισκόπῳ.

Τὸ ἐν Λειψίᾳ Μουσεῖον. Τὸ ἐν Λειψίᾳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1848 ἐν τῇ εὐρείᾳ τοῦ Αὐγούστου πλατεῖᾳ κείμενον Μουσεῖον θέλει λάβει ὅσον οὔπω σπουδαίαν ἀνάπτυξιν, ἀνεγερμένον δύο νέων περὶγῶν, ὅπως κερδηθῇ χώρας ἰκανῆς πρὸς τοποθέτησιν πάντων τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ διατηρουμένων κειμηλίων τῆς τέχνης. Ἡ προϋ-

πολιτισθεῖσα δαπάνη ἀνέρχεται εἰς 900 χιλ. μαρκῶν. Πρὸ τοῦ Μουσείου θέλει κατασκευασθῆ μεγαλοπρεπὲς ἀναβουτήριον, οὗ ἡ δαπάνη ὑπολογισθῆ εἰς 60 χιλ. γερμανικῶν ταλλήρων, δωρηθέντων πρὸ ἐτῶν τῇ πόλει παρὰ πλουσίας τινὸς χήρας ἐπὶ τῇ βίητι τούτῳ σκοπῷ.

Ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς ἐν Παρισίοις. Ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς ἐνέσκηψεν ἐν Παρισίοις ἐπιδημικῶς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ θάνατοι, ἔκ τῆς ἐπικυδούνου ταύτης νόσου ἦσαν ὀλίγοι, προχωροῦντος ὅμως τοῦ φθινοπώρου ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ κατὰ τὴν στατιστικὴν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀνήλθον εἰς 4 ἐπὶ 10 χιλιάδων κατοίκων. Καὶ ἐν Παρισίοις μὲν συχνάκις συνέβαινον κρούσματα τῶν τυφοειδῶν πυρετῶν, ἀνεξήγητον ὅμως εἶναι πῶς ἐφέτος ἔλαθεν ἡ ἐπιδημία αὕτη χαρακτῆρα σοβαρώτερον.

Τὸ ὑγειονομικὸν τῆς πόλεως συμβούλιον συνελθὼν εἰς διάσκεψιν, ἀνερεύνησε τὰ αἷτια καὶ οἱ μὲν ἀποδίδουσιν αὐτὰ εἰς τὰ διάφορα μιάσματα τὰ ἀναδιδόμενα ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν ὄλιαν ἐκτακτον καὶ βαρεῖαν ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν, ἣτις ἐπικρατεῖ ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐβδομάδων ἐν Παρισίοις καὶ ἀπὸ τῆν ἐντελῇ ἔλλειψιν ἀνέμου δροσερῶν καὶ ζωογόνων, καὶ ἄλλοι τέλος ρίπτουσι τὴν αἷτιαν εἰς τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχῶν αἷτινας, ὀλίγον περὶ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως κηδόμενοι δὲν ἐφρόντισαν ὅπως λάθωσι τὰ εἰς τὴν ὑγεινήν κατάστασιν συντείνοντα μέτρα. Καὶ κυρίως ἀνεπαρκὲς ἀποβαίνει τὸ ὕδωρ, τοῦτο δὲ φαίνεται τοσοῦτον περιεργώτερον, καθ' ὅσον τὸ ἔφεταίνον θέρος ἦτο ἐξαιρετικῶς ὕδατοδές.

Ὅπως πῶς ἂν ἡ ἡ ἐπιδημία προβαίνει μετ' ἐπιτάσεως καὶ ἐὰν τὸ φθινοπώρον διατηρηθῆ ἐπὶ πολὺ τῶσον ὀμυγλώδες καὶ θροαχρῶν φόβος εἶναι μὴ λάθῃ εὐρυτέρας διαστάσεις καὶ μάλιστα ἐν ταῖς πολυανθρωποτέρας συνοικίαις καὶ τοῖς στρατώσιν ἔθνα ἡδὴ ἐνέσκηψεν. Ὅτι ἴσως συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἐπιδημία δέον ν' ἀποδοθῆ εἰς ἐπὶ θείαν ἀτμοσφαιρικὴν εἶναι ὅτι οὐ μόνον ἐν Παρισίοις ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἡ ἐπιδημία τοῦ τύφου ὑφίσταται καὶ οὐκ ὀλίγα εἰσὶ τὰ θύματα. Αἱ τῶν ἐπαρχιῶν δ' ἐκείνων ἐφημερίδες ἀναφέρουσι μάλιστα ὅτι ὁ χαρακτὴρ τῆς νόσου εἶναι τὰ μάλιστα κακὸς καὶ ὅτι εὐθὺς ἅμα τῇ πρώτῃ προσβολῇ σχεδὸν ἐκλείπει πᾶσα ἐλπὶς σωτηρίας.

ἴσως ὅτε ὁ καιρὸς τραπῆ ἐπὶ τῷ ψυχρότερον ἀπαλλαγῇ ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας τῆς δεινῆς ταύτης μάστιγος ἣτις οὐκ ὀλίγην ἐπιπρόηρον ἐξασκεῖ ἐν γένει ἐπὶ τῆς εὐθύμου καὶ ζωηρᾶς ἐκείνης πόλεως.

Ὁ κόμης Γκοβινῶ. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπέβιασεν ἐν Τουρίνῳ, ἔθνα διέμενον ἰδιωτεύον, ὁ Γάλλος κόμης Γκοβινῶ, ὅστις καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς διπλωμάτης ἐπιφανῆ ἐν τῇ νεωτάτῃ τῆς Γαλλίας ἱστορίᾳ κατέχει θέσιν. Ὁ ἀποθανὼν κόμης ἀντεπροσώπευε πρὸ τινων ἐτῶν τὴν κυβερνήσιν του καὶ παρὰ τῇ ἑλληνικῇ αὐτῇ καὶ ἦτο πρόσωπον λίαν ἀγαπητὸν ἐν Ἀθήναις. Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσιν ἀνεκδοτὸν τὸ τοῦ θίου του, ὅπερ ὡς ἦτον γνωστὸν ἀφηγούμεθα ἐνταῦθα. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας Δὸν Πέτρος εὐρίσκατο ἐν Παρισίοις. Ὁ κόμης Γκοβινῶ, ὅστις ἄλλοτε ἦτο πρέσβυς ἐν Βρασιλίᾳ ἔχαρεν ἐξόχως τῆς εὐνοίας τοῦ λογιῶν ἡγεμόνος. Τοῦτο ἐγνωρίζον ὁ τότε Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας Θιέρσο. Ὁ Θιέρσο ἐφλέγτο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ γαῦ-

μά του τὸν αὐτοκράτορα, καὶ οὗτος νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν του. Πρὸς τοῦτο παρεκάλεσε τὸν Γκοβινῶ νὰ μεσολαβήσῃ καὶ νὰ πείσῃ τὸν αὐτοκράτορα χωρὶς ὅμως νὰ φαίνεται ὅτι ὁ Θιέρσο αὐτὸς τὸν εἶχε παρακαλέσει. Ὁ Γκοβινῶ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως κατώρθεσεν τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὁ μὲν Δὸν Πέτρος ἔγχευμάτιος παρὰ τῷ Θιέρσο, ὁ δὲ κόμης Γκοβινῶ ἔλαβε τὴν ἐπιούσαν τὸν διορισμὸν του ὡς πρεσβυτοῦ ἐν Στοκχόλμῃ.

Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Σῶνδερλανδ. Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες εἶναι δικαίως παρωρητισμένοι κατὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ἣτις δὲν ἐξηγάλλισα τῇ Ἀγγλίᾳ τὴν κτῆσιν τῶν σπουδαίων χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Σῶνδερλανδ, τὰ ὅποια ὁ δούξ τοῦ Ἀμλιντῶνος ἐπόλησεν ἐσχάτως ἐπὶ δημοπρασίᾳ. Τὴν συλλογὴν ταύτην τῶν χειρογράφων ἠγόρασεν ἀντὶ δύο ἑκατομμυρίων φράγκων ἡ Πρωσικὴ κυβερνήσις, ὅπως δι' αὐτῆς πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βερολίνου. Μεταῦ τῶν βιβλιογραφικῶν κειμηλίων τῆς μοναχικῆς ταύτης συλλογῆς ὑπάρχει ψαλτήριον τοῦ ἐδδῶμου αἰῶνος, γραφὲν διὰ χειρὸς τῆς Ἀγίας Σαλαβέρτης, ἡγουμένης τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἐν Λαωνί. Ἐτερον ψαλτήριον τοῦ ἐνάτου αἰῶνος περιέχει τὸ ἑλληνικὸν καὶ λατινικὸν κείμενον τὸ περιέρχον δὲ εἶναι ὅτι τὸ ἑλληνικὸν κείμενον εἶναι γεγραμμένον γράμμασι λατινικοῖς. Τὸ πολυτιμώτερον κειμῆλιον τοῦ θησαυροῦ τούτου εἶναι ἀντίγραφον τῆς Θείας Κομφόδιας τοῦ Δάντου, κεκοσμημένον ὑπὸ ὀδοῦχοντα εἰκόνων τοῦ διασχήμου ἰταλοῦ καλλιτέχοντος Ἀλεξάνδρου Βοτικέλλη.

Ἐμπορικὸν τι κατάστημα φέρον τὴν ἐπωνυμίαν Πολυτέλεια εἶχε τὴν ἐκ 10 γραμμάτων συγκειμένην ταύτην λέξιν γεγραμμένην ἐπὶ τῶν πέντε παραθύρων του, ἀλλ' οὐχὶ πλέον τοῦ ἐνὸς στοιχείου ἐπὶ ἐκάστου τῶν παραθύρων. Πῶς τὸ κατώρθεσεν;

Ἐπισημάνθη τὸ ἀντιθέτον τῶν 23 ἐπομένων λέξεων σχηματίζεται γνωμικὸν ἄρχειον ἐν χρῆσει παρ' ἡμῖν: πολὺς, εὐρύς, χαμηλός, λευκός, πεζός, ἀπαίδευτος, φίλος, καθήμενος, ἀνάπτω, πόλεμος, ἀρχή, πηγαινῶ, καθαρός, ἀσχημος, πλησίον, νίκη, πτωχός, ἐμπρός, παχός, ἄγριος, φῶς, ταραχὴ, ἀπαλός.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ χρόνου. Ἡ χάριςσα αὕτη Ἀλληγορία, ἡ προδίδουσα ζωηρὰν φαντασίαν καὶ εὐγενέσιν αἰσθημάτων, ἣτις ἐδημοσιεύθη ἐν τοῖς δυοῖς τελευταίοις τοῦ Ἐσπεῖρου τεύχεσιν (ἀρ. 35 καὶ 36), εἶναι ἔργον Ἑλληνίδος, τῆς δεσποινίδος Εὐφροσύνης Ἀκάτου, ἣτις συνέγραψεν αὐτὸ ἀγγλιστὶ διὰ τὸ ἐν Λονδίῳ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν "The girls own magazine", τὸ θραβεῦσαν αὐτὸ ἐσχάτως ἐν τῷ ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ πέντετι διαγωνισμῷ. Ἡ δεσποινὶς Ἀκάτου ὡς γνησία Ἑλληνὶς ἔδωκε τὴν προτεραιότητα τῆς δημοσιεύσεως τῷ Ἑλληνικῷ περιοδικῷ "Ἐσπερῷ", ὅπερ μετὰ πλείστης δαξῆς εὐχαριστήσεως ἀναγράφουσαν ἐνταῦθα. Προσεχῶς, ὡς μανθάνομεν, ἡ Ἀλληγορία θέλει δημοσιευθῆ καὶ ἀγγλιστὶ ἐν τῷ θραβεῦσαντι αὐτὴν περιοδικῷ.

Φιλάρητος τις ἔλεγε πρὸς τὸν μέλλοντα γαμβρὸν του: — Δὲν γνωρίζεις ἀκόμη ἀρκατὰ τὴν κόρην μου . . . εἶναι θησαυρός, τὸν ὅποιον σοὶ παραχωρῶ . . . πρότυπον τάξεως καὶ οἰκονομίας — Φαντάσθου ὅτι δὲν ἔχει οὔτε ταυτιά τῆς τρυπημένα.

Κυρία ἡλικιωμένη κατοικοῦσα πλησίον θηριοτροφείου δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς καὶ τῆς συζύγου της. — Καὶ πῶς αὐτὸ τὸ καλόν; Ποῖος καλὸς ἀνεμὸς οἱς ἔφερον ἔως ἐδῶ; — Τὴν καὶ σοὶ εἶπον, θεία μου, ἠθέλωμεν νὰ ἴδωμεν τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἤλωμεν νὰ σοὶ κάμωμεν μικρὰν ἐπίσκεψιν.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ.

Προβλήματα σταλέντα παρὰ τῆς Κ^ας Δ. Θ. Α. ἐκ Νικολαΐφ.

Διὰ τῶν ἐπομένων ἐνδεκα γραμμάτων νὰ σχηματισθῶσιν ἐν σχήματι σταυροῦ δύο μυθολογικὰ ὀνόματα.

Τ Π Η Ι Ν Α Υ Ρ Τ Ε Ε

Ἐμπορικὸν τι κατάστημα φέρον τὴν ἐπωνυμίαν Πολυτέλεια εἶχε τὴν ἐκ 10 γραμμάτων συγκειμένην ταύτην λέξιν γεγραμμένην ἐπὶ τῶν πέντε παραθύρων του, ἀλλ' οὐχὶ πλέον τοῦ ἐνὸς στοιχείου ἐπὶ ἐκάστου τῶν παραθύρων. Πῶς τὸ κατώρθεσεν;

Ἐπισημάνθη τὸ ἀντιθέτον τῶν 23 ἐπομένων λέξεων σχηματίζεται γνωμικὸν ἄρχειον ἐν χρῆσει παρ' ἡμῖν: πολὺς, εὐρύς, χαμηλός, λευκός, πεζός, ἀπαίδευτος, φίλος, καθήμενος, ἀνάπτω, πόλεμος, ἀρχή, πηγαινῶ, καθαρός, ἀσχημος, πλησίον, νίκη, πτωχός, ἐμπρός, παχός, ἄγριος, φῶς, ταραχὴ, ἀπαλός.

ΑΥΣΙΣ.

Προβλήματος 19.

K	Υ	Ω	N
N	Ο	Υ	Σ
Π	Τ	Α	Η
Θ	Υ	Ρ	Α

Προβλήμα κ'.

τίποτε	—	≠	ἡδὲν.
καρδία	—	≡	τορ
λαμπάς			

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οί επιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

EN BIENNI.

EN BIENNI.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ!
ΙΔΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οί πράκτορες τῆς πτωχέσεως τοῦ μεγάλου "Ἀγγλο-Βρετανικοῦ ἔργο-στασίου" πωλοῦσιν ὅλας τὰς πραγματείας των μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Ἐμβάζων τις τὸ ποσὸν 20 φράγκων (ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ὅπου τοῦτο γίνεται) λαμβάνει πολυτελεῖ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρετανικοῦ μετάλλου, κοστίζουσαν ἄλλοτε 80 φράγκα. Πᾶς παραγγελιοδότης λαμβάνει καὶ ἔγγραφον ἐγγύησιν περὶ διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν ἐπὶ δέκα ἔτη.

- 6 μαχαίρια τραπέζης μὲ ὠραίας λεπίδας,
- 6 περόνια μονοκόμματα,
- 6 κοχλιάρια τῆς σούπας ἐκ τοῦ ἀγγλο-βρετ. μετάλλου,
- 6 κοχλιάρια τοῦ καφέ ἐπίσης,
- 1 μέγα κοχλιάριον τῆς σούπας
- 1 βαρὺ κοχλιάριον διὰ τὸ γάλα,
- 6 ἀκουμβιστήρια τῶν μαχαιρῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου,
- 6 ἀγγλικά φιτζάνια,
- 1 πιπεροθήκη ἢ ζαχαροθήκη,

- 6 κομψῶς εἰργασμένα φιτζάνια,
- 6 ῥοθήκας,
- 6 κομψὰ κοχλιάρια διὰ τὰ ὠά,
- 3 ζαχαροθήκας μικράς,
- 1 τρυπητὸν τοῦ τείου,
- 2 πολυτελεῖ κανδιλέρια διὰ τὴν αἴθουσαν,
- 1 δίσκος 30 ἑκατ. μεγέθους.

64 τεμάχια ἐν ὅλῳ.

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ παροῦσα γνωστοποίησις μου δὲν βασίζεται ἐπὶ ἀγυρτίας ὑποχρεοῦμαι δημοσίᾳ, ἐὰν ἡ συσκευὴ αὕτη δὲν ἀρέσῃ τῷ ἀγοραστῇ, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ πράγματα χρήσιμα καὶ καλὰ ἀντὶ τῶν χρημάτων του, ἅς ἀποταθῇ, ὅσο ὑπάρχουσιν ἀκόμη τοιαῦτα συσκευαί, μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην,

Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρετανικοῦ ἔργοστασίου

WIEN II. SCHIFFAMTSGASSE 20 a.

Παρ' ἐμοὶ εὐρήται, ἀντὶ 30 centimes τὸ κουτίον, καὶ κόνις ἀξιόλογος πρὸς καθαρισμόν τῶν σκευῶν τούτων.

Ἰποκαταστήματα ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίῳ. 159

"ΟΜΙΛΕΙΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ;"

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

[περιέχων

σύντομον γραμματικὴν, διαλόγους

καὶ

ἀναγνώσματα,

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΣ

καὶ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ.

Συγγραφεὺς Κάρλος Βήδ, ἐκδότης
C. A. Koch ἐν Λειψία.

1882. — Τιμὴ μάρκαι 2½.

C. A. Koch's Verlag in LEIPZIG.

Φ. ΤΕΡΚΣ

ΠΡΩΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΣΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.Μετάφρασις Θεοδώρου Χ. Φλωρῶ
Σιατιστίως.

Μετὰ ὀκτώ διχρῶμων πινάκων.

Ἐν Λειψία 1882.

Τιμὴ μάρκαι 2.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς βιβλίον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαδάθα" τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Τὸ βιβλίον τοῦτο (ἐκ 15½ τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνας τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς δεδεμένον μὲ τὰ φύλλα ἐπίχρυσα, πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἴτε κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) εἴτε πρὸς τὰ κατὰ τόπους βιβλιοπωλεῖα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ζητοῦνται οἱ ἀριθμοὶ τοῦ "ΕΣΠΕΡΟΥ" 5. 6. 17 καὶ 18, προσφέρονται δὲ δι' ἕκαστον αὐτῶν καλῶς διατηρούμενον ἀντίτυπον φράγκα 2. Οἱ ἔχοντες τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διαθεσίμους καὶ θέλοντες νὰ τοὺς πωλήσωσι παρακαλοῦνται νὰ τοὺς πέμψωσιν (ἐλευθέρους ταχυδρομικοῦ τέλους) εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) ἢ νὰ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπιστασίας, αἵτινες συνεννοοῦνται κατ' εὐθεϊαν μὲ τὴν Διεύθυνσιν.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ
τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἔτησις προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἕκαστον στίχον φοῖνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Καρασπύρος. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Ι. Ναχαμούλης. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΣΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑΙΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. ΣΜΥΡΝΗ· κ. Δεκιπρὴς καὶ Σα, καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσσο, βιβλιοπώλης. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κούζης καὶ Σα. ΜΥΤΙΑΗΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκορτζιώτης. ΠΕΡΟΣΟΛΥΜΑ· Αἶδης. Ἀναστάσιος Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιάδης, ἔφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· Κ. Λαναράς, ἰατρός.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ ΔΕΜΗΣΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΛΑΡΝΑΞ· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΤΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκῶφ. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Γ. Σαρεγιάννης. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκῶφ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΑΟΝ· κ. Διον. Ι. Μηλιαρέσης. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκλέλης. ΓΙΟΥΤΡΕΒΟΝ· κ. Εὐθύμ. Πεταλῆς. ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ· κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λοβέρδος. ΓΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκιαρδόπουλος. ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τζιτζέλης. ΓΕΜΑ-ΗΑΙΟΝ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλου, ΔΙΒΕΡΠΟΥΤΑ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργιούλης. ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστασίας, οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἔτησις συνδρομῆς, ἀποτείνόμενοι εἴτε κατ' εὐθεϊαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.